

STUDENT REVUE

JDE SE LYŽOVAT!

lyžařské kurzy | reportáže | rozhovory

Dvoutměsíčník Gymnázia Dr. Josefa Pekaře
33 - leden/únor 2025 (XIII. ročník)

DOSTUPNÉ
NA ISSUU

SR

Šéfredaktor: **Jakub Křováček** // Grafika: **Jakub Křováček** // Redaktoři: **Tereza Doležalová, Barbora Fidlerová, Anna Fousková, Alena Gabryšová, Anna Hromasová, Zuzana Chodaničová, Anna Kameníková, Anna Kindlová, Angelina Kovalenko, Nela Kučerová, Anna Řezáčová, Tereza Székelyová, Anna Votočková, Ema Žitná** // Příspěvatelé: **Matyáš Čerych, Sarah Dobrkovská, Linda Fronková, Anna Krninská, Artur Kulda, Jáchym Procházka, Johana Skrbková** // Fotografie: **Mgr. Petr Bárta, Mgr. Vladěna Floriánová, Linda Fronková, Tomáš Kracman, Anna Krninská, Jakub Křováček, Štěpán Pavlíček, Mgr. Zdeňka Šeráková, Mgr. Radka Šteinerová** // Konzultace a korektura: **PhDr. Ladislav Futtera** // Děkujeme ředitelství školy za podporu při tisku časopisu.

Po přečtení prosím vraťte zpět na nástěnku. Děkujeme!

33. číslo - leden/únor 2025
Číslo vyšlo 5. 3. 2025
Další číslo vyjde na přelomu dubna a května.

Studentský magazín
Student revue
VIII. ročník

@student.revue

Student revue

student.revue@pekcloud.cz

www.casopis.pekcloud.cz

EDITORIAL

Vážený čtenáři,

školní rok se už přehoupnul do druhé poloviny a po hektickém lednu už máš čas také na trochu odpočinku. Zanedlouho přijdou jarní prázdniny, a ty ještě dost možná ani pořádně nevíš, co přesně budeš dělat. Možná, že si svou dovolenou ještě plánuješ a pořád se nemůžeš rozhodnout, kam jet, anebo zůstáváš doma a snažíš se vymyslet si pro sebe nějaký program... Že ne? Že už dávno víš? Jedeš na hory? Nebo letíš k moři? Ať už to bude letos cokoli, je ti jasné, že týdnů užívání si volna budou předcházet i všelijaké přípravy. Budeš muset balit kufry, připravovat se na cestu, hledat vhodné výlety, listovat mapkami skiareálů, tisknout letenky... Ale víš co? Až už ti všechen ten shon přeroste přes hlavu, zkus se na chvíli zastavit. Uvař si čaj, sedni si na gauč, vezmi do ruky nové číslo časopisu a začni listovat. Hele, vidíš to taky? Téma přímo pro tebe!

První pololetí školního roku 2024/25 je už minulostí a s koncem února přichází jako tradičně nové číslo Vašeho Student revue. Pořád je co zlepšovat, a tak se i my po ustálení redakce snažíme o nové a nové inovace. Všimli jste si třeba ankety nebo nových kolíčků na nástěnkách? V plánu toho máme rozhodně ještě víc, a pokud byste i vy měli nějaké nápady, napište nám je a my se je pokusíme zrealizovat! Stejně tak si moc vážíme i každého příspěvku do časopisu, který přijde od studentů mimo naši redakci. Posílat články můžete kdykoliv na e-mail uvedený vlevo na stránce, tak se o svoji tvorbu neváhejte podělit!

Jak už jste si možná všimli, tématem tohoto čísla je lyžování, které propojuje největší školní akce z ledna a to, co většinu z Vás zřejmě čeká o nadcházejících jarních prázdninách. Kromě

lyžařských kurzů ale první dva měsíce v novém roce přinesly rovněž nespočet dalších akcí, ať už zahraniční pobyty nebo školní aktivity, takže není překvapením, že jsou jednou z hlavních náplní tohoto čísla reportáže. Určitě se ale můžete těšit i na rozhovory, odborné články, tradiční výtvarné okénko a samozřejmě také soutěž a další díl komiksu! Zkrátka – článků je v tomto čísle až až, tak hurá do čtení!

Celá redakce Student revue Vám přeje příjemně a především ve zdraví strávené jarní prázdniny a mnoho zábavy při čtení časopisu!

Za redakci Student revue

Jakub Křováček

Šéfredaktor

REPORTÁŽ V létě znova! (Erasmus Řecko)

str. 12

LEDEN

Zuzana Chodaničová (3. A)

V měsíci lednu,
v lavici zblednu.

Při té kupě učení,
je to strašné mučení.

Ještě k tomu zima,
není vlídné klima.

Každá učebna je v bodě mrazu,
snad do pololetí pětky smažu.

Když už ne deka a svařáku sklenička,
mohla by mě zahřát aspoň ta jednička.

REPORTÁŽ Maturitní ples 4. B a 4. C

str. 8

REPORTÁŽ Lyžařský kurz v Alpách

str. 27

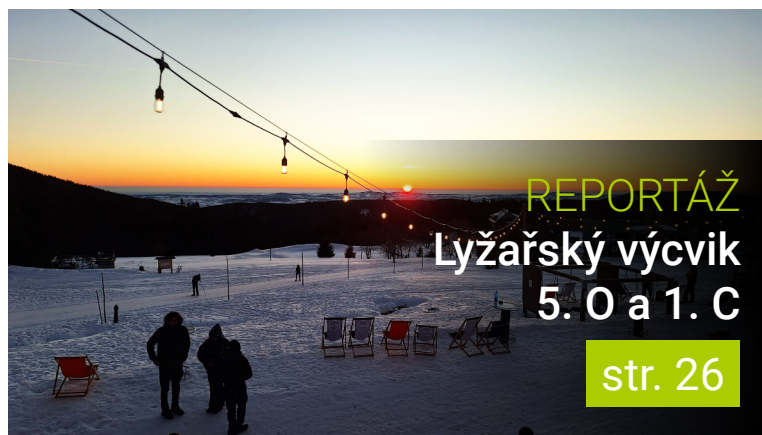
ROZHOVOR
Mgr. Petr Bárta:
cestování a sport

str. 35

ROZHOVOR
Rozhovor s Mgr.
Radkou Šteinerovou

str. 34

REPORTÁŽ
Lyžařský výcvik
5. O a 1. C

str. 26

PŘÍRODA
Mimikry
v přírodě

str. 31

Fotopříloha (Bolívie)	6
Maturitní ples 4. B a 4. C	8
Reportáže ze školních akcí	10
V létě znova! (Erasmus Řecko)	12
Biathlon Training Journal	16
DofE ceremonie v Kutné Hoře	17
Francouzská kinematografie	18
Tajemné podzemí	20
Back to the Past	21
Lyžařský výcvik 5. O a 1. C	26
Lyžařský kurz v Alpách	27
Zákulisní komedie	30
Mimikry v přírodě	31
Stipendijní pobyt v Číně	32
Rozhovor s Mgr. Radkou Šteinerovou	34
Mgr. Petr Bárta: cestování a sport	35
Studentská anketa: lyžování	36
Mgr. Vladěna Floriánová: ze zákulisí plesu	36
Výtvarné okénko (3. díl)	37
Soutěžte se Student revue!	38
Míšovy neplechý - Lyžák	39

S 16°29.88750'
W 68°9.16963'
La Paz & El Alto, Bolívie

S lyžováním v dnešní době neodmyslitelně souvisí lanové dráhy, dopravní prostředek, který už ale zdaleka nenajdeme jen na horách. V hlavním městě Bolívie se síť lanovek stala dokonce páteřním způsobem dopravy. V první etapě, jež oficiálně začala v roce 2012, se vybudovaly a v roce 2014 otevřely tři základní linky – červená, žlutá a zelená, které jsou od té doby postupně doplňovány dalšími barvami. Už po dokončení první etapy se síť lanových drah v La Pazu stala největší na celém světě a své prvenství si drží až dodnes. V současnosti čítá systém Mi Teleférico 10 linek lanových drah s celkem 36 stanicemi a jednou další linkou v plánu. V celém systému jezdí celkem 1398 desetimístných kabelek a denně se přepraví přes 300 000 osob. Vybudování systému do dnešní podoby stálo v přepočtu na české koruny necelých 17 miliard, pro představu – plánované metro D se má podle odhadů prodražit až na 98 miliard. (JK)

ENCUÉNTE
LOS MEJORES
PARA CUIDAR

KDYŽ SE REALITA PROMĚNÍ V POHÁDKU

MATURITNÍ PLES V ŘÍŠI DIVŮ

📍 Anna Kindlová (1. B), Anna Votočková (1. B)

📷 Štěpán Pavlíček

Je 11. ledna a my, každá samostatně, vyrážíme na DEN D studentů 4. B a 4. C. Obě se velmi těšíme na krásné šaty, zajímavá vystoupení, a především na skvělou zábavu, kterou mimo jiné obstará kapela Kontakt, stálá hvězda maturitních plesů.

Scházíme se tedy o trochu dříve, abychom společně doladily poslední detaily sběru dat k naší plánované reportáži, a vyrážíme do centra dění!

Před zahájením plesu

Když jsme vešly do Domu kultury v Mladé Boleslavi, všude byl typický shon. Pomalu se chystalo velkolepé vstoupení do světa za zrcadlem. Proč? Celý ples se nesl v duchu Alenky v říši divů.

Na stolech ležely brožury obou tříd, ve kterých všichni hledali drby a peprnosti. Obě jsme si

všímalý krásných dekorací, jež nás ještě více přesvědčovaly o tom, že nás čeká velmi povedené, ale hlavně skvěle připravené představení. Nechyběla ani originální tabla obou maturitních tříd. Když jsme potkaly některé maturanty, všimly jsme si jejich nervozity, ale zároveň nadšení, že dnes je jejich DEN. A součástí všeho tohoto shonu byl samozřejmě i profesorský sbor, který maturanty podporoval svými úsměvy.

Zahájení a dekorování

Po nekonečném čekání přišlo všemi očekávané zahájení plesu. Poznali jsme moderátora

celého plesu, Filipa Šubra, který měl úsměv od ucha k uchu a už teď vtipkoval. Následovalo vystoupení pěveckého sboru Lyra pod vedením PaedDr. Zdeny Kuhnové. Poté veškerou pozornost diváků upoutalo předtančení maturantů. Kombinace společenských tanců nás přímo nutila zatančit si s nimi. Hvězdné a velkolepé jako ve StarDance! A to byl teprve začátek tohoto večera.

Následoval očekávaný vrchol večera. Nejprve video, představující maturanty v příběhu Alenky v říši divů trochu jinak. A pak to přišlo. Nástup, v němž figurovali i třídní profesori, byl

📷 Slavnostní dekorování

“

**Je to ta chvíle, kdy před šerpo-
váním kráčíte
po červeném
koberci na
světový hudební
hit a užíváte si
pocit, že má
celý sál oči
jenom pro Vás.**”

kouzelný! Po projevech pověřených osob přišel okamžik, na nějž se těší snad každý, koho čeká maturitní ples – DEKOROVÁNÍ! Je to ta chvíle, kdy před šerpováním kráčíte po červeném koberci na světový hudební hit a užíváte si pocit, že má celý sál oči jenom pro Vás. Viděli jsme spoustu originálních nástupů, které obecenstvu vytřely zrak. Jsem zvědavá, jaké nápady budeme mít za čtyři roky my! Pár drobných jako podporu pro maturanty zajistilo plachtovné a poté již následoval tradiční tanec studentů, rodičů a profesorů. Tatínkové vystrašení, aby nepošlapali dcerám nohy, maminky pyšné a dojaté. Přece jen ty návštěvy tanečních k něčemu byly...

V rytmu tance a smíchu

I další část plesu jsme si na-prosto užily. Bylo fajn nechat se unést do světa hudby a užívat si bezstarostného tance společně s ostatními. Zatímco si sál užíval zábavy, ostatní se mohli fotit ve fotokoutku nebo si vy-zvednout tombolu. Z hudební síně, kde se vydávaly ceny, vycházeli lidé s nadšením a hlavně s kuriozními kousky.

Kolem 21. hodiny jsme se vrátili k plánovanému programu. Čekalo nás klavírní a gymnastické vystoupení. Musíme uznat, že čísla byla opravdu

propracovaná. Nestačily jsme se divit, co děvčata z gymnastické školy dokázala za přemety, skoky a jiné prvky.

Na závěr této druhé části plesu jste mohli zavítat na půdu královského dvora, kde zrovna probíhala volba nového krále a královny. Oba zvolení své proslovy velmi procítili a dávali prostor k zamyšlení se nad dnešním světem, přesně tak, jak se to na krále a královnu sluší a patří.

Půlnoční překvapení jako třešnička na dortu

Po půlnoci to maturanti teprve pořádně rozjeli, a to v podobě půlnočního překvapení. Vrátili jsme se o 200 let zpátky, tedy do 19. století. Postupně se

pomocí sestříhaných hudebních ukázek z filmů, reklam nebo hudebních klipů, které dokázali bravurně napodobit a nacvičit, dostali zpět do současnosti. Líbilo se nám, že vyzdvihli vždy ty nejikoničtější scény a písničky, které všichni známe.

Po vyčerpávajícím vystoupení převzal vládu DJ a moderátor večera Filip Šubr. Kolem jedné hodiny ranní ples skončil a lidé se vydávali na cestu domů. **Myslím, že tenhle zážitek budeme zpracovávat ještě dlouho!** ●

CO VŠE SE STALO NA NAŠEM GYMNÁZIU?

ANEB ZPRAVODAJ Z AKTUÁLNÍHO DĚNÍ VE ŠKOLE

Kulturní zpestření předvánočních chvil na naší škole

📷 Artur Kulda (2. B), 📷 Tomáš Kracman (3. C)

Jako již tradičně, těsně před začátkem vánočních prázdnin jsme se sešli v aule naší školy. Talentovaní studenti si pro nás nacvičili úžasná vystoupení a celou vánoční akademii nás provedli dva studenti ze třetích ročníků, a to Tereza Sekerová a Daniel Ševčík.

Letošní program zahajoval studentský orchestr pod taktovkou paní profesorky Lenky Václavíkové. Příjemnou atmosféru naladili skladbami Peer Gynt a Blackheart. Hlavním bodem programu bylo divadelní představení Pohádka o třech doktorech v podání školního dramatického kroužku. Děj nás zavedl na kouzelný zámek, kde se tři doktoři snažili vyléčit nemocného kouzelníka. Ten, jak se nakonec ukázalo, netrpěl žádnou obyčejnou nemocí – sužovala ho nešťastná láska ke královnině dceři. Pohádka dospěla ke šťastnému konci, když si princezna nakonec kouzelníka vybrala za svého ženicha a on se zázračně uzdravil. Pohádka sklídila bouřlivý potlesk a zanechala úsměv na tváři mnoha diváků.

Následovalo jedno z nejvýraznějších a nejoriginálnějších představení. Hana Víšková nám předvedla tanec se šavlí. Poté jsme si poslechli několik hudebních vystoupení, jež dokreslila kouzelnou vánoční atmosféru a přenesla nás do světa klidu a sváteční pohody. Dalším vystupem nabrala akademie úplně jiných obrátek, program se přesunul k moderním tancům. Sestry Veronika a Kateřina Ratimcovy předvedly strhující ukázkou twirlingu, následovanou energickým vystoupením ve stylu street dance v podání taneční skupiny UR Dancers a sesterského dua Servusových. Nicméně po ukázkách plných tance se akademie vrátila zpět k duchu Vánoc sborovou recitací s názvem Dárek.

Závěr patřil společnému vystoupení všech účinkujících s pěveckým sborem Lyra. Zpívání tradičních koled vytvořilo krásné poslední okamžiky této slavnostní akce.

Letošní akademie naladila mnohé z nás do vánoční nálady, a to i v uspěchaném předvánočním období. ●

Sportovní akademie 2024

📷 Matyáš Čerych (2. B), 📷 Tomáš Kracman (3. C)

Dne 20. 12. se na naší škole konala tradiční sportovní akademie, která přinesla pestrý program plný sportu, tance a bojových umění. Zúčastnili se nejen současní studenti, ale i absolventi, kteří se rádi vrátili na svou úspěšně absolvovanou školu a předvedli svůj talent.

Akademii zahájila dynamická ukáзка gymnastiky, akrobacie a parkouru pod vedením profesorky Lenky Hrdličkové. Na vystoupení se podíleli studenti napříč různými ročníky, kteří předvedli působivé prvky akrobacie a svižné parkourové přeskoky. Mezi vynikajícími vystupujícími byli například Kateřina Šimová, Filip Šmol a Jirka

Karabec, jejichž energie a precizní skoky si vysloužily bouřlivý potlesk publika. Kromě současných studentů přispěli svými dovednostmi i absolventi jako Martin Hlušíčka a Tomáš Lauterkranz, kteří přišli ukázat, že sportu se věnují i po odchodu ze školy.

Skupina Šarífa s naší studentkou Hanou Víškovou uchvátila diváky tancem s hedvábnými věji. Poté přišly na řadu latinskoamerické rytmy a street dance, ve kterém excelovala již dobře známá skupina UR dancers vedená Míšou Brdičkovou.

Představení bojových umění zahrnovalo šerm, capoeiru a taekwon-do. Adéla Šafránková, i přes zranění, organizovala šermířské ukázky s Patrikem Foltýnem a Tomášem Kracmanem. Radim Horáček a Amálie Pokorová ukázali bojové umění s původem v Brazílii, capoeiru. Vrcholné vystoupení patřilo Jakubu Komárkovi, mistrovi republiky v taekwon-du. Jeho kopy a pěsti lámaly dřevěné desky, to zanechalo v divácích hluboký dojem.

Sestrám Kateřině a Veronice Ratimcovým patřilo jedno z nejobdivovanějších vystoupení. Jejich

mistrovský twirling spojoval sport a tanec v elegantní choreografii. Každý pohyb byl přesný, což publikum odměnilo dlouhotrvajícím potleskem.

Celá akademie byla plná energie a nadšení, které vytvořilo nezapomenutelný zážitek. Vystoupení ukázala široké spektrum talentů, které na naší škole máme, a potvrdila, že tradice sportovní akademie je nejen obohacující, ale také inspirující pro všechny generace. ●

Na Pekařovi je 63 nových držitelů certifikátu Cambridge English!

👉 Jáchym Procházka (2. B), 📷 Tomáš Kracman (3. C)

„A dalším studentem, který po úspěšně složené zkoušce přichází převzít certifikát Cambridge, je...“ Tato slova ředitele školy Mgr. Petra Dostála zazněla v aule Gymnázia Dr. Josefa Pekaře až třiašedesátkrát – zde se totiž v úterý 4. února odehrával slavnostní ceremoniál předávání certifikátů Cambridge English, které díky svému mezinárodnímu významu pro nové držitele mohou znamenat rozšíření budoucích studijních i pracovních možností.

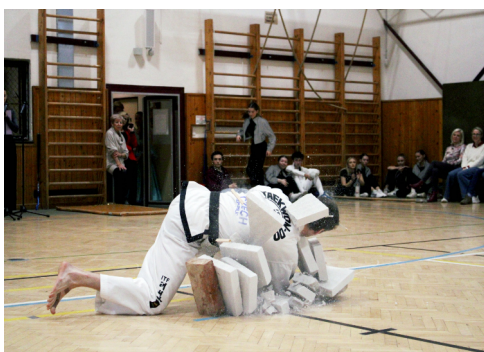
Samotný ceremoniál začíná v 8:40, kdy se v aule našeho gymnázia scházejí mimo oceňovaných studentů i všichni žáci čtvrtých ročníků, pan ředitel a vyučující anglického jazyka. Už nyní je v obecnstvu cítit napjatá atmosféra. Na řadu ale konečně přichází slavnostní zahájení, které svým projevem otevírá ředitel Mgr. Petr Dostál, v němž především vyzdvihuje rostoucí počet nových držitelů certifikátu. Další část slavnosti zahajuje klavírní představení, po jehož konci nás od samotného předávání dělí pouze řady stojících

studentů, kteří zpívají studentskou hymnu Gaudeamus igitur.

Nyní je však čas na hlavní fázi celé ceremonie. I letos se mezi našimi studenty objevili nejen další nositelé certifikátu Cambridge First Certificate jazykové úrovně B2 nebo C1, ale i Cambridge Advanced Certificate C1, či dokonce Cambridge Certificate C2 Proficiency. Středně pokročilé úrovně B2 dosáhlo 31 studentů, úrovně C1 typu FCE poté 12 studentů, úspěšně složené zkoušky certifikátu C1 typu CAE se týkají 16 žáků, nejvyšší úrovně C2 Proficiency se mohou pyšnit zbývajících čtyři studenti. Předávání certifikátů zakončuje závěrečná skupinová fotografie oceněných studentů s pedagogy a odchod zpět do tříd.

Tak vysoký počet nových držitelů odráží nejenom obecný zájem mladých lidí o konverzaci v cizím jazyce, ale také o školní semináře z angličtiny, které mnohé z oceněných na náročné testy připravovaly. ●

👉 Vystoupení Jakuba Komárky

👉 Držitelé certifikátu

👉 Účastníci vánoční akademie

👉 Školní dramatický kroužek

V LÉTĚ ZNOVA!

🏠 📷 Jakub Křováček (6. 0)

Pas – mám, podepsané papíry – mám, svačina, pití... Snad mám všechno. Je sobota 15. 2. a ještě ráno vrcholí mé přípravy na odlet za našimi výměnnými studenty z Erasmu.

10 kg batoh

Čtvrt hodiny před odjezdem z domova zavírám poslední kapsu, zvedám ze země svůj maličkatý kufr a беру do ruky svůj fotobatoch jakožto příruční zavazadlo. Hned mě zaráží jeho tíha a po jeho zvážení i to, že jsem maximální povolenou hmotnost překročil hned o 2,5 kilogramu. Nakonec jsem zvolil cestu nejmenšího odporu a o své věci z batohu se kolektivně podělil s ostatními erasmáky, kteří se stejně jako já pod dozorem paní profesorky Novákové a paní profesorky Fouskové vydávají na týdenní dobrodružství do Řecka. Cesta na letiště je díky námi ověřenému Martveru bezproblémová, stejně tak jako samotné odbavení ve vstupní hale.

Na to by Mozart nehrál...

Za bezpečnostní kontrolou se nám otevírá několik desítek minut volné zábavy a já si dal úkol jediný. Najít, kde se nachází veřejné piano, kterým má pražské letiště disponovat. Shodou okolností jsem ho našel hned vedle gatů, ze kterého jsme odletali, a tak jsem si odložil batoh, sednul si na židličku a zahrál pár taktů. Čekal jsem od toho ledacos, ale že by mohlo být nějaké piano až v tak tragickém stavu, to jsem si nikdy nemyslel. Radši zase беру svůj batoh a podnikám krátkou procházku po letišti. Zanedlouho už nastupujeme do letadla, kde nás přivítá řecky mluvící personál. Letíme totiž s řeckou

společností a namířeno máme na pouze 24 let staré athénské letiště. Pro mě je samotný let tak trochu nevšedním zážitkem, naposledy jsem letěl ve třech letech a od té doby o leteckém průmyslu jen čtu. Máme krásné počasí a během cesty nádherné bochánky mraků postupně vy-

večerní procházku po městě. Zanedlouho už vystupujeme na Monastiraki a ocitáme se v místě plném krásně nasvícených památek, bujného nočního života, ale zároveň také mnoha temných uliček a podivně vypadajících osob v nich. V bezpečí se ale dostáváme na

➡ Naše letadlo po přistání v Aténách

střídala i modrá obloha nad Athénami. Okolo půl páté řeckého času, který je o hodinu posunutý od toho našeho, vystupujeme z letadla, popojíždíme letištním autobusem do haly, nacházíme své kufrы a snažíme se doběhnout autobus do centra. Po přestupu na metرو a krátké jízdě se už ocitáme na našem hotelu v srdci Athén.

Večerní zmrzka a pouliční gangy

Po vřelém uvítání na recepci a vydatné večeři plánujeme ještě

vrcholné místo naší cesty, kterým je samozřejmě jedna z athénských zmrzlináren. Zde asi navážu hned první ukázkou odlišností kultur – posadili jsme se k většímu stolu venku na zahrádce a obsluha, která uvnitř zmrzlinu prodávala, si hned všimla, že nám chybí asi 6 míst a že by ostatní museli sedět u jiného stolu. Pán rychle přispěchal a těch 6 chybějících stolů sám nanosil. Tomu se říká full service! Následoval už jen rychlý návrat a zasloužený odpočinek po tak náročném dni.

Výtvarka v praxi, první část

Druhý den vyklízíme pokoje a své kufry necháváme u recepce. Dopoledne plánujeme strávit na Akropoli, která nás kromě přehnaného papírování u vchodu ohromuje především svojí rozlohou a velikostí zachovalých staveb. Snažíme se neoddělit od paní profesorky, která nám podává naprosto dokonalý a vyčerpávající výklad téměř o všem, kolem čeho procházíme, a nahoře si před Parthenonem dokonce stiháme udělat společnou fotku. Pak následuje přesun do přilehlého muzea, jehož návštěvu začínáme jak jinak než společným obědem. Po něm už ale dostáváme volný čas na prohlídku vnitřních i vnějších expozic a následuje rozchod. Z něho bych asi vypíchnul především naši snahu o objevení vchodu k Héfaistovu chrámu, který jsme našli až po tom, co jsme celou oplocenou agoru obešli kolem dokola. Asi pochopíte náš smutek, když nám u pokladny oznámili, že už zavírají... U hotelu na nás o hodinu později již čeká autobus, kterým se přesuneme do Tripolisu za našimi výměnnými studenty a jejich rodinami. Nastupujeme a venku se zatahuje obloha a začíná vydatně pršet. Šťestí nám ale přeje, a tak pár minut před naším příjezdem na tripoliské autobusové nádraží déšť ustává. Sice se trochu ochladilo, ale studený vzduch nám vynahrazují vřelá přivítání od našich výměnných rodičů, a především našich kamarádů.

Česká vlajka (úplně správně)!

V pondělí ráno čekáme na školní autobus. Trochu mě zaráží, že se jedná o poměrně nový, plně vybavený zájezdový autobus, ale po dni stráveném v Řecku mě už asi nic překvapit nemůže. Pomalu si začínám na tuto neuspěchanou kulturu, kde neexistuje čas a kde bezpečnostní rámy u vchodu do

našich deset řeckých studentů doplní ještě pět Španělů s jejich řeckými studenty, a také mírné obavy, které z toho plynou. Vše se odehrává za doprovodu promítaného videa, na kterém je vedle španělské a řecké vlajky i česká, jenomže má červený klín a modrý dolní pruh. No, snaha byla :D

3, 2, 1... Bam!

Po dopoledním programu následovala procházka městem, při které jsme hráli i dvě seznamovací hry, během jedné z nich jsme se dokonce navzájem stříleli imaginárními pistolemi. Jak ideální hra pro navázání kontaktů! Následně jsme se vrátili zpět do školy, počkali na autobusy, které nás rozvezly zpět domů, a odpoledne trávili s našimi náhradními rodinami. Každý si ho užíval jinak, já třeba tím, že jsem neustále vyhrával v kartách nad mladším bráchou. Večer jsme měli s ostatními erasmáky domluvenou společnou večeři, a tak jsme se sešli na náměstí a po

📷 Společná fotka před školou

muzeí mají jen dekorativní a akustické účely, zvykat. Venku je zima, ale ještě horším překvapením pro nás je i zima uvnitř školy, která se moc nevytápí, respektive skoro vůbec. Ráno se scházíme v koncertní místnosti a jako zahájení naší výměny posloucháme koncert různorodých studentských orchestrů (jedná se totiž o hudební školu). Poté následují naše prezentace o zemi, městě a škole, překvapivé zjištění, že

první zastávce v kavárně jsme si dopřáli v restauraci i pita chleba. Po večeři bylo na programu společné bloudění potměným Tripolisem a rozchod zpět do rodin. Na to, že bylo teprve pondělí, mě zaujalo, jak krátký čas strávený společně s ostatními stačí na to, aby se prolomily rozdíly mezi našimi kulturami a abychom si k sobě postupně začali nacházet cestu. ➡

Slavný amfiteátr v Epidauru

Výtvarka v praxi, část druhá

Další den je čistě výletový. Hned ráno odjíždíme daleko za město a za doprovodu velmi milé a extrovertní paní průvodkyně objevujeme Átreovu pokladnici a i samotné Mykény, velmi významné archeologické naleziště. Připadá mi poměrně zvláštní, jak moc skryté v horách toto místo je. Celá krajina okolo byla vlastně velmi bizarní, vysoké hory, na kterých nerostou nám známé vysoké jehličnany, obrovská náhorní plošina, zajímavé tvary skal... Pokochání výhledy a s SD kartou zaplněnou už více než z poloviny se přesouváme na naši další zastávku, divadlo v Epidauru. Ještě před návštěvou samotného amfiteátru procházíme muzeuma posloucháme opět velmi napínavý výklad paní průvodkyně. Následuje už jen úmorné stoupání až na vrchol, zkouška akustiky (která je zde mimochodem opravdu vynikající) a další ze série skupinových fotografií, na které řecký učitel nedal dopustit. Odpoledne zastavujeme v malebném pobřežním městečku Nafplio, kde po prohlídce zdejší pevnosti dostáváme rozchod, během něhož jsme s našimi Řeky zvládli zpívat, tančit, a dokonce i utíkat před průtrží, která se přihnala. Na žádné večerní aktivity už čas není, a tak po návratu do Tripolisu už jen odjíždíme do svých domovů.

Volejbal. Teda skoro...

Středa se nese ve znamení školních aktivit. Ráno zahajuje-

me společným projektem a učením tradičních řeckých tanců. Následuje návštěva jedné vyučovací hodiny, během které nás překvapuje velmi tolerantní přístup učitelů téměř ke všemu, a oběd z krabičky, jelikož se při projektování této poměrně nové školy na jídelnu tak trochu zapomnělo... Co je ale nejzajímavější, je určitě řecké pojetí volejbalu, na který jsme si našli čas během polední přestávky. Funguje to asi jako všechno ostatní v Řecku, pravidla jsou pouze orientační :D Odpoledne nás čekají už jen návštěvy zkoušek školních orchestrů s velmi milým a vtipkujícím panem učitelem a odjezd domů. Naš brzký návrat znamená jen jediné – večer budeme zase všichni spolu! Opakujeme stejný systém stravování, jaký známe z pondělí, ale především se ještě více seznamujeme, a to i se španělskými studenty a jejich řeckými protějšky. Večer zakončujeme

rušením nočního klidu během předvádění se u boxovacího pytle před místní hernou a na dobrou noc všichni ještě před odchodem hrajeme hru, kterou jsem do Řecka přivezl a která zde sklídila ohromný úspěch. Fackovaná :D

Hele, pavouk!

Ve čtvrtek je druhý výletní den. Hned ráno se cestou stavujeme u další z poměrně nových řeckých náboženských staveb, ale především míříme na prohlídku jeskyní Kapsia. S vtipným a velmi příjemným panem průvodcem si návštěvu temných prostor užíváme nejvíce, jak to jen jde (dokonce potkáváme i jeskynní pavouky), a plní emocií se přesouváme nádhernou krajinou opět o něco dál, tentokrát je cílem naší cesty horská vesnička Stemnitsa, které je právoplatně označována za nejkrásnější vesnici celého Řecka. S napětím sledujeme,

Výhled na moře v Nafpliu

jak se na úzké silnici mezi domy vesnice vyhýbá náš autobus s jedním protijedoucím a několika auty, a po povinné společné fotce se přesouváme na poslední dnešní zastávku. Zanedlouho už vcházíme do jedné restaurace, kde už pro nás mají připravený velký stůl a místo pro tančení. Ještě než se ale můžeme pustit do našich obědů, si každý z nás přebírá certifikát, užívá si svou chvilku slávy a pak už jen vypráví Řekům, jak moc se mu nechce odjet. Po obědě následuje pravá řecká tancovačka, kterou jsme nemohli nedoplnit také o české tance. Po půl šesté odjíždíme zpět do Tripolisu a už během cesty si domlouváme, jak strávíme poslední společný večer.

Poslední společný večer...

Rychle běžíme domů odložit batohy a za pár desítek minut se už všichni opět scházíme na našem tradičním místě. Dnešní večeri jen rychle odflákneme fastfoodem – každý si totiž chce hlavně ještě naposledy popovídat s ostatními a užít si poslední hru fackované (i přes to, jak moc brutálně název hry zní, je to velmi zábavná a nenásilná hra, věřte mi :D). A abych nezapomněl, každý chce také zvěčnit svůj obličej na mé kamerce, kterou včera Řekové a Španělé objevili... O půlnoci se vracíme domů a já si v posteli promítám všechny své zážitky pořád a pořád dokola. Nechce se mi ráno odjet... Nechce se mi opustit své nové přátele... Čím víc nad tím přemýšlím, tím větší strach mám ze zítřejšího loučení.

Happy birthday!

Ráno se naposledy objímám se svojí výměnnou rodinou a slibuji, že do Řecka přiletím opět během prázdnin. Se zpožděním přijíždíme na autobusák, kde už čekají ostatní, a společně zahajujeme den dortíkem. Jedna ze španělských studentek má mít totiž v sobotu narozeniny, a tak jsme jí nemohli nepopřát! Poté už ale následuje vzájemné objímání, loučení, děkování a také plno slziček... Svým novým řeckým kamarádům

jsem slíbil to samé, co ráno své výměnné rodině, a dokonce jsem přislíbil i návštěvu v Andújaru u přátel ze Španělska! To je asi jediná útěcha na celém loučení. Náš autobus přijíždí s půlhodinovým zpožděním a velmi neradi do něj nasedáme a naposledy se s Tripolisem loučíme.

Dortík za 40 centů a odlet domů

V Athénách necháváme kufry opět v tomtéž hotelu a podnikáme druhý pokus o výpravu na agoru a k Héfaistovu chrámu. Následuje národní archeologické muzeum a volný rozchod na nákupy. Celkově je ale poslední den velmi zvláštní. Cítíme, že nám tady něco chybí. Něco, nebo spíš někdo, a je jich přesně dvacet... Po večeri a ubytování opět podnikáme procházku na zmrzlinu a cestou na metro objevujeme lákavou cukrárnu s dortíky, které mají kromě úžasné chuti i úžasnou cenovku. Na hotel se vracíme docela pozdě, a tak už je nejvyšší čas jít spát. V sobotu se jen rychle nasnídáme a opět metrem a autobusem dojíždíme na letiště. Všemi kontrolami jsme nakonec prošli opět bez problémů a zanedlouho už sedíme v letadle. Během letu máme dechberoucí výhledy na moře, hory, obrovská jezera, ale i Českou republiku v čele s Karlštejnem. V symbolických 13:13 přistáváme na ruzyňském letišti, rychle bereme naše kufry a naskakujeme do autobusu. Tím pro nás týdenní pobyt

v Řecku skončil... Článek ale ještě nekončí.

Nezbytný dodatek k článku

Obvykle to nedělám, ale u reportáže z Řecka mi to prostě nedá... U reportáže, kterou jsem ještě před odletem ani psát neplánoval, u reportáže o cestě, ze které jsem měl velké obavy, a u reportáže z programu, kterého jsem málem ani nebyl součástí... Je velmi zajímavé, jak rozdílné mohou kultury být, a co je ještě zajímavější, je velmi silné pouto, jež mezi nimi může vzniknout. Za pouhé tři večery, které jsem strávil s řeckými a španělskými studenty, se z nás stali nerozluční přátelé a před svým odjezdem bych nikdy nevěřil (zvláště pak po zkušenostech z české části programu), že je něco takového vůbec možné. I přes mé prvotní obavy se pro mě týden v Řecku stal jedním z nejkrásnějších týdnů v mém životě, a i s některými ostatními českými studenty je nám jasné, že jsme se s našimi novými přáteli neviděli naposled. Tak hurá v létě do Řecka!

Děkuji všem českým studentům, paním profesorkám, mé výměnné rodině, a ostatním, zahraničním erasmákům, jimiž byli Aggeliki, Celia, Dimitris, Dimos, Eduardo, Effie, Elpida, Georgia, Giorgos, Hector, Christina, Konstantina, Marta, Rafailia, Sofia, Stella, Tenia, Vaggelis, Vasiliki a druhá Vasiliki! A na závěr si neodpustím jeden interní vtip – STAY GLAMOUR (radši ne :D)! ●

Společná večerní fotka s Řeky a Španěly

BIATHLON

TRAINING JOURNAL

NORWAY 2024

  Linda Fronková (6. 0)

After 27 hours of travel, we arrived to Norway, greeted by snow-covered landscapes and the crisp, cold air—around minus ten degrees celsius.

Day 1

The journey had been long, but the breathtaking views and the anticipation of training in such a pristine environment lifted everyone's spirits. We got settled and prepared for the days ahead.

Day 2

Our first day on skis was all about shaking off the travel fatigue. The snow conditions were excellent, and we spent the morning skiing at a steady pace to get a feel for the tracks. In the afternoon, we hit the shooting range, practising our accuracy and shooting under the cold, biting wind. Despite the freezing temperatures, the sessions were productive, and we quickly got into our routine.

Day 3 - 5

The next few days were intense, with interval training on skis and running, switching between high-intensity bursts and recovery. We also practised shooting in varying conditions, focusing on maintaining accuracy even in the cold. The weather, hovering around minus sixteen degrees, made it challenging, but it helped simulate race conditions. Running intervals and hill sprints kept our cardiovascular

fitness high, while the shooting drills tested both our physical and mental endurance.

Day 6 - 9

We dedicated time to strength training, hitting the gym for squats, lunges, and core exercises. On the tracks, we did more race simulations, combining skiing with shooting under race-like conditions. These were tough, especially when fatigue started to set in, but our trainers were critical for preparing us mentally and physically for the real thing. The biting cold tested our resolve, but we learned to stay focused, even as our hands and faces went numb.

Day 10 - 12

By now, we were tackling longer ski distances and focusing on building endurance. The snow-covered trails were scenic, but the cold made it tough to stay warm for extended periods. Our shooting precision improved as we worked through more complex drills, including shooting after long skiing parts. Staying steady while exhausted, especially in the cold, was a key takeaway.

Day 13 - 15

Aside from the physical training, we spent time working on mental toughness and team cohesion. The trainers led discussions on race strategies, and we supported each other through some of the toughest workouts. The cold conditions forced us to dig deep, stay calm, and trust the process.

Day 16 - 18

The last few days were dedicated to high-intensity race simulations. We pushed ourselves to the limit, skiing hard, shoot-

Training of shooting

ing under pressure, and running fast. The temperature remained around minus twelve degrees, adding to the difficulty, but it also reminded us how crucial it is to stay focused when the environment is unforgiving. We also made some measured training sessions, to see, if we had improved.

Day 19 - 21

As we entered the final days, recovery took the main stage. We did light skiing, stretching, and yoga to help our muscles

recover. Reflecting on the past three weeks, it was clear how much we had improved — in technique, endurance, and mental strength.

Our way home

After 30 hours of travel back home, we were exhausted but proud. The camp in Norway had been demanding, but it had prepared us well for the upcoming season. The cold, the challenging workouts, and the sense of friendship made this one of the

most rewarding training experiences of my life.

Norway offered the perfect setting for our training camp. The tough conditions — skiing in freezing temperatures, intense workouts, and shooting under pressure — were exactly what we needed to prepare for the season ahead.

The experience has made us stronger, and I'm excited to see how it will transfer into our performance in the races to come. ●

HONBA ZA STŘÍBREM A BRONZEM

👤 Sarah Dobrkovská (2. C)

📷 DofE CZ

V rámci programu Mezinárodní ceny vévody z Edinburghu (DofE), který funguje od roku 1956, jsme se vydali na předávání stříbrných a bronzových cen do Galerie Středočeského kraje v Kutné Hoře.

Po příjezdu do Galerie, ve které se má vše odehrávat, nastává příprava celé ceremonie. Tentokrát se totiž o program postará naše gymnázium! Proto nás doprovází školní orchestr, filmaři a moderátoři. Mě se poslední zkoušky netýkají, proto se společně se zbylými účastníky vydávám prozkoumávat krásy památek a zákoutí tohoto historického města.

„Vážené dámy, vážení pánové, milé Dofačky, milí Dofáci...” Takto začíná slavnostní úvod celé ceremonie, kterou nás provází moderátoři a studenti našeho gymnázia Alča Gabryšová, která již rok intenzivně pracuje na ➡

⇨ Moderátoři ceremonie byli od nás!

dokončení bronzové úrovně, a Tomáš Kuchař, který je již držitelem bronzového ocenění. Po krátkém úvodu přichází na řadu krátké uvítání vzácných hostů, paní Ing. Věry Chobotové z Krajského úřadu Středočeského kraje a zástupce Mezinárodní ceny vévody z Edinburghu za Českou republiku Gabriely Drastichové. Následně se not a nástrojů ujímá orchestr, který upoutá publikum skladbou Te Deum.

„Jako první si převezme své ocenění...“ S napětím jsme poslouchali, jak moderátoři vyvolávají jména všech účastníků, kteří přicházejí dopředu pro svůj odznak a diplom, a čekali v mírné nervozitě, kdy zazní naše jméno, abychom mohli převzít cenu za skoro roční práci. V závěru celé ceremonie, po předání všech stříbrných a bronzových ocenění, k nám z videozáznamu promluvil několik slov princ Edward, jenž gratuloval k dokončení již

zmiňovaných úrovní. Po této části programu následovalo společné focení a všemi očekávaný raut.

Celá ceremonie v Kutné Hoře byla krásným připomenutím úsilí a odhodlání, které účastníci programu Mezinárodní ceny vévody z Edinburghu vynaložili na dosažení svých vytyčených cílů.

Děkujeme všem za skvělou atmosféru a těšíme se, že se zde za rok opět setkáme! ●

Společná fotka všech oceněných

FRANCOUZSKÁ KINEMATOGRAFIE

Anna Kameníková (1. 0)
wikipedia.org

Ráda bych vám pověděla něco o francouzských hercích, kteří stáli na počátku evropského barevného hraného filmu.

Přinesli nový styl dramatického umění a humoru, čímž si získali celosvětovou pozornost i popularitu, která se až do dnešní doby těžko překonává.

Musíme si uvědomit, že v té době se trikové záběry teprve

rozvíjely, a záleželo tedy především na umění herce, do jaké míry dokáže diváka oslovit. Dnes už jsou filmy natáčené tak, že trikové záběry jsou mnohdy podstatnější než samotné herecké umění.

Herci, o kterých pojednává tento článek, natáčeli filmy převážně v letech 1950 až 1990. Tito herci se proslavili nejenom ve Francii nebo Evropě, ale dokonce i v celosvětové kinematografii. A nutno dodat, že jsou až dosud jejich

filmy celosvětově velmi populární.

O hercích

Jean Gabin (17. května 1904 Paříž – 15. listopadu 1976 Neuilly-sur-Seine)

Jean Gabin patří mezi nejznámější herecké osobnosti francouzského i světového filmu. K herectví ho přivedl otec již v patnácti letech. Kromě kabaretních vystoupení ztvárňoval především role drsných hrdinů, případně zlodějů a šlechticů. Trpěl klaustrofobií, kterou musel za 2. světové války jako voják a tankista překonávat, stejně tak i v některých filmových rolích. Byl vášnivým chovatelem koní. V roce 1992 bylo ve městě Mériel (v departementu Val-d'Oise), vedle domu, v němž vyrůstal, otevřeno muzeum Jeana Gabina. Před muzeem stojí hercova busta, jejímž autorem je neméně slavný herec Jean Marais.

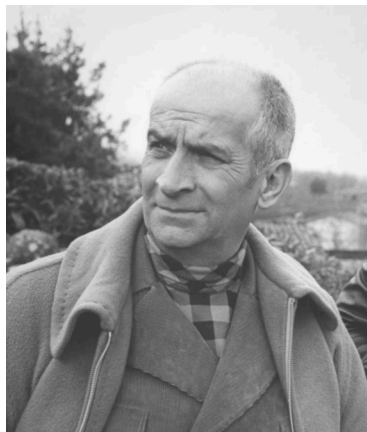

♣ Jean Gabin

Louis de Funès (31. července 1914 Courbevoie – 27. ledna 1983 Nantes)

Tento herec je známý především tím, že přinesl světu nový styl bláznivé komedie, založené na roztržitosti, vzteklosti, popletenosti, podlézavosti. V jeho rolích prakticky neexistuje vážná role. Z vlastností, které jsou člověku v běžném životě nepříjemné, dokázal vytvořit humor. Ve skutečnosti však byl mrzutý, a proto ho většina

hereckých kolegů neměla ráda. Byl menší než ostatní herci, měřil pouhých 164 cm.

♣ Louis de Funès

Jean Paul Belmondo (9. dubna 1933 Neuilly-sur-Seine – 6. září 2021 Paříž)

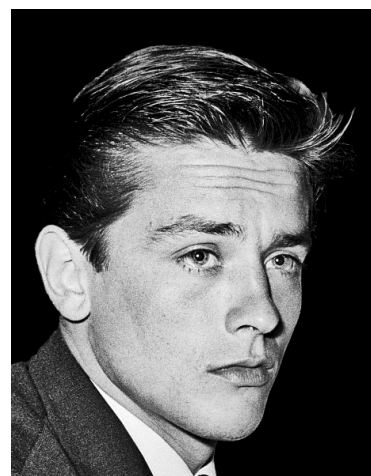
Tento herec se proslavil díky svému kaskadérskému umění a jemnému humoru, kdy si dokázal dělat legraci i sám ze sebe. Je známý tím, že při svých kaskadérských kouscích se nenechával zastupovat dublérem. V mládí byl velmi nadějným boxerem, ale musel s kariérou skončit, protože v šestnácti letech onemocněl tuberkulózou. Přípomínkou tohoto sportu byl jeho nos, který byl pro něho typický.

♣ Jean Paul Belmondo

Alain Delon (8. listopadu 1935 Sceaux – 18. srpna 2024 Douchy-Montcorbon)

Přestože neměl vystudované herectví, byl schopný zahrát nejen vážné, ale i komické role. Dokázal hrát i s významnými sólovými herci, jako byl Jean Gabin. Několik filmů natočil také s Jeanem Paulem Belmondem, kdy zpravidla vyvažoval Belmondovu komickou polohu. Je znám i tím, že psal filmové scénáře, režíroval, a dokonce některé filmy i produkoval. Jeho rodiče se rozvedli, když mu byly čtyři roky, a ani jeden z nich se dále nechtěl o dítě starat. Z tohoto důvodu vyrůstal v církevní internátní škole, ze které však byl ve čtrnácti letech za špatné chování vyloučen. Podobně byl později vyloučen i z armády. Celý život měl slabost pro krásné mladé dívky. Kvůli tomu nevydržel ani jeden jeho partnerský vztah.

♣ Alain Delon

O dabingu

U nás francouzské filmy získaly svou popularitu především díky vynikajícímu českému dabingu. Měli jsme skvělé herce, kteří dokázali propůjčit francouzským hercům svůj hlas. Funése proslavil především František Filipovský, Delona daboval Pavel Trávníček, Belmonda především Jiří Krampol, ale také Jan Tříska a Miroslav Moravec, Jeana Gabina Rudolf Hrušínský, Čestmír Řanda a Josef Větrovec. •

TAJEMNÉ PODZEMÍ MLADÉ BOLESLAVI

CO SKRÝVÁ HISTORIE POD NAŠIMA NOHAMA?

Anna Řezáčová (1. 0)
kamsdetmi.com

Pod historickými domy na Staroměstském náměstí existují rozsáhlé sklepy. Některé z nich jsou dodnes využívány jako sklady nebo vinárny, ale jiné zůstávají opuštěné a téměř zapomenuté.

Podle místních pověstí vedly tyto sklepy ještě hlouběji – do tajných chodeb, které mohly spojit důležité budovy nebo sloužily jako úkryty v nebezpečných dobách.

Například jedna legenda říká, že z mladoboleslavského hradu kdysi vedla tajná úniková chodba až k Michalovické putně. Hradní páni ji prý používali v dobách válek, aby se mohli nepozorovaně dostat pryč z města. I když se její existence nikdy nepotvrdila, někteří starousedlíci tvrdí, že jejich předci o ní mluvili

jako o skutečné části města. Také v roce 2009 objevili archeologové pod Staroměstským náměstím labyrint podzemních chodeb a sklepů, který se zde nachází nejspíše už od 17. století.

Podobné podzemní prostory bývají často spojovány s tajemstvím a strašidelnými historkami. Někteří lidé, kteří v minulosti pracovali ve sklepeních pod městem, vyprávěli o podivných zvucích a chladných proudech vzduchu přicházejících z míst, která by měla být dávno zasypaná.

Podzemní bunkry a kryty

Ne všechno podzemí Mladé Boleslavi je ale tak staré. Během studené války vznikly ve městě protiatomové kryty, které měly sloužit jako ochrana před jaderným útokem. Některé z nich se nacházely pod veřejnými budovami a školy měly dokonce své vlastní úkryty. Například jeden bunker se nachází na Komenského náměstí a v tuto chvíli je přeměněn na muzeum odboje. Dnes už většina těchto prostor není přístupná, ale občas se objeví zprávy o jejich existenci.

Můžeme podzemí znovu objevit?

V jiných českých městech, jako je Znojmo nebo Tábor, už podzemní chodby byly zpřístupněny turistům. Mohla by se podobná atrakce otevřít i v Mladé Boleslavi? To by nejdříve vyžadovalo archeologický průzkum a potvrzení, že tyto prostory jsou bezpečné. Zatím se ale musíme spokojit s pověstmi a vzpomínkami pamětníků.

Kdo ví, možná se pod našima nohama skrývá něco mnohem většího, než si dnes dokážeme představit. ●

Podzemní prostory u Staroměstského náměstí

BACK TO THE PAST:

FROM WALLFLOWER
GIRLS TO SUFFRAGETTES

BRITISH WOMEN'S LITERATURE IN THE 19TH CENTURY

🏠 Johana Skrbková (3. B)

📷 [wikipedia.org](https://www.wikipedia.org), [britannica.com](https://www.britannica.com),
[usmagazine.com](https://www.usmagazine.com)

Dearest Gentle Readers, welcome to England!

This Author bids you a heartfelt welcome, with hopes that you shall find yourself in utter delight and excitement upon reading this periodical that lies before you. As you read, the history of England unfolds before your eyes.

My Dearest, have you yet allowed your thoughts to dwell upon the possibility of This Author never returning? Fear not, This Author is a woman of her word and precisely keeps her promises. But let us leave such thoughts behind, or we shall arrive unfashionably late to our very first ball of the season!

Our journey shall now begin. Please take a seat, read, and listen closely as we explore how our wallflower girls have been portrayed in the *British women's literature*.

My Dears, do not be shrinking violets like our fellow unsatisfied debutantes. Instead, prepare your dance cards as the Viennese Waltz of a *British Romanticism in Literature* is about to begin, one-two-three, one-two-three!

The remarkable *Romanticism* of the 19th century is an art and philosophical movement

centered on human emotions, imagination and a spiritual reconnection with nature. It emphasizes individuality within the context of a fierce struggle between society and one human being – an outcast, or perhaps a highly intelligent woman, defying social roles and the expectations of the highest circles.¹

And as the battle between the good and evil is in a state of an ongoing despair, the mighty prince will come to save the day. My Dearest, medieval times and fairytales, as such, hold a cherished place within *Romanticism*, embodying the timeless power of love, friendship, and the unbreakable human spirit against all odds.

The escapism to nature and literary rebellion through unconventional characters, driven by Napoleonic Wars and their social and cultural consequences, are themes that could not be more evident or understand-

able. But, Dear Readers, I believe we already explored this quite thoroughly over our five o'clock tea in the last season, *did we not?*²

The Regency Era, in This Author's humble opinion, was truly a blessing for British literature, giving rise to the brilliant minds of the first generation of Romanticism – figures such as Lord Byron, Sir Walter Scott, William Wordsworth, and the beloved *Jane Austen*, whose manuscripts offer perhaps an exaggerated, yet vividly colourful portrait of British society, where debutantes, ever the wallflower, stood aside in attendance, alongside controversial characters: strong and witty heroines, as well as the severe, narrow-minded, and sometimes unsufferably stubborn masculine figures. Social engagements in Jane Austen's novels are wrapped in charming blend of optimism, wit, irony and, of course, the most exquis- ➔

¹ BALDICK, C., *The Oxford Dictionary of a literary terms*, p. 294-296
² WRONG, G. M., *High School history of England*, p. 513-552

ite elegance within the dawning of *social realism*.^{3,4}

“Are you too proud, Mr. Darcy?” And would you, My Dear Readers, consider pride a fault or a virtue? – This widely famous quote is from *Pride and Prejudice*, Jane Austen’s beloved and often-read novel, which emphasizes the themes of forbidden love, the shaping of fine, soon-to-be brides, prejudices born on misunderstandings, and the complexities of a prideful character.

Miss Elizabeth Bennet, the main heroine of the recalled novel, is the very definition of an “anti-wallflower girl”, or, as one might say, an early suffragette, who boldly turned down a proposal of a fine, *single man in possession of a good fortune* – £10,000 a year and half of Derbyshire – as well as proposal of her cousin, Mr. Collins. Alas, her stubbornness, as much as deep prejudice, proves to be her greatest enemy, clouding her judgement during a tête-à-tête

with Mr. Wickham regarding the tense relationship between Mr. Darcy and the former “gentleman”. Miss Elizabeth Bennet is, overall, a woman who, if you’ll forgive This Author for turning to modern slang, “stands on her business”.

“I’m 27 years old, I’ve no money and no prospects. I’m already a burden to my parents and I’m frightened.” – the kindhearted

Elizabeth & Mr. Darcy

and anxious words of Miss Charlotte Lucas, the very portrait of a wallflower, trembling at the sound of her society – imposed clock of wedlock ticking ever more swiftly. And thus, she accepts the hand of the absurd Mr. Collins, the man destined to inherit the Bennet estate. Aha, My Dears, what a fate for a wallflower.⁵

Dearest Gentle Readers, This Author must inform you of the so-called “Jane Austen of the 21st century”, Julia Quinn, most widely known for her novels set into our beloved Regency Era, particularly the series of seven books, *Bridgerton*. Our dear wallflower girls have been there presented in much the same fashion, and This Author cannot help but admire, especially, Miss Penelope Featherington, a “wallflower” herself – or dare I say Lady Whistledown?⁶

The less colourful, but still magnificent, enchanting, and with slight touch of dramatic and gothic literary scenery – such is the literary landscape of the *Victorian Era*, My Dear Readers, in all its splendid glory. As the influence of the first generation in Romanticism began to fade, the second took up the literary reins dominating the wild, untamed realms of both mind and nature.

Figures like *Mary Wollstonecraft Shelley*, the brilliant novelist and poet *George Eliot*, and the *Brontë sisters* turned their attention to the emotional

³ DRABBLE, M., *The Oxford companion to English literature*, p. 842-843

⁴ WRONG, G. M., *High School history of England*, p.512

⁵ AUSTEN, J., *Pride and Prejudice*
⁶ QUINN, J., *Bridgerton series*

distress of the human soul, exploring their darkest corners and the vast complexities of their minds. Rather than focusing solely on the pure social status, assemblies, and the struggle within courting and wedlock, as the former generation so fancied - and This Author cannot help but comprehend that fancy - these writers sought the mystical, very essence of a human existence.⁷

My Dear Readers, *Charlotte Brontë*, alongside her sisters, *Emily* and *Anna*, formed the so-called "golden trio" of the *Victorian Era's literature*, each capturing the mystical and gothic surroundings of the British landscape with a haunting mystery. *Jane Eyre*, the infamous novel of the eldest sister, *Charlotte*, delves deeply into the themes of social inferiority, offering a realistic portrait of the upper echelons of Victorian society, with their vain gatherings, flaws, and judgements. It explores the education of women, the profound loneliness of the character, the coldness and brutality of masculine figures, as well as the joys of a woman's work and her right to choose her own fate.⁸

the strength of woman's mind and soul, as well as her insistence upon emotional equality with her lover - a viewpoint This Author shall call the suffragette perspective- rather than relying on beauty or the smoothness of a typical love story. *Would you choose, My Dear Readers, the love and passion over the morality and reason?*

"I am no bird and no net ensnares me, I am a free human being with an independent will." - said *Jane Eyre* to a teasing Mr. Rochester, who attempted to draw her into the final, clichéd courtship talk. This quote emphasizes her self-worth, her will and rational approach to her very feelings for that man.⁹

My Dearest, please, do not be too quickly swooned by the enchanting scenery of delightful romantic novels so often adored by the fairer sex. This Author wishes you, Dear Readers, to be fully prepared for the horrifying underworld of *Frankenstein*, for it shall rise from the depths of our idealistic minds. Novelist *Mary Wollstonecraft Shelley*, a most peculiar creature herself, co-crafted the *Gothic novel*, only a woman of her nature could possess.

Her infamous work, *Frankenstein*, scandalized the genteel society of her time, daring to explore the rather terrifying independence and range of a woman's mind in choosing such unsettling themes such as forming a creature from dead body parts as well as molding the boundary between life and death, and the fierce, unyielding struggle within the hierarchy of science,

where ancient knowledge is ruthlessly discarded in favor of newer, more rational methods.

As of our dear wallflower girls' presence in the novel, the absence, or rather the utter ignorance of women - most notably exemplified by *Caroline*, the fiancée of the novel's hero, *Victor Frankenstein* leads to catastrophic consequences including *Caroline's* murder. Alas, *Frankenstein* creates his creature without a woman and, and thus, My Dears, without love.^{10, 11}

*Dearest Gentle Readers, forgive This Author for engaging in rather scandalous bit of gossip: Shockingly Mary Wollstonecraft Shelley kept her dead husband's heart under her desk as a statement of her unconditional and eternal love. Moreover, she began an affair with her late husband, Percy Shelley- who, at the time, was still married to another woman- right over her mother's grave. Ah, that poor mamma!*¹²

My Gentle Readers, these novelists gave their minds and souls into their lovely pieces, where their wit and reasonable amount of humour captured not only the very dignity but also the horribly inferior position of women in British society during 19th century. Though their keen critiques of the social roles imposed on women, their heroines' actions foreshadow the rising suffragette movement, serving as a bold statement of the authors' advocacy for social change and equality.

As the final thunder of the string section fades and the last twirl of Viennese waltz comes to an end, us, My Dears, must once again part ways.

But fear not, it is not the ultimate end of this periodical. Sooner or later, we shall surely reconnect.

Yours Truly
J. S.

↳ The Brontë sisters

Charlotte Brontë was determined to make her heroine wallflower *Jane Eyre* "as poor and plain as myself" to emphasize

⁸ HORSMAN, A., *The Victorian Novel*, p. 158-189

⁹ BRONTË, C., *Jane Eyre*, Dover thrift editions

¹⁰ SHELLEY, M., *Frankenstein*

¹¹ BALDICK, C., *The Oxford Dictionary of a literary terms*, p. 294-296

¹² GORDON, Ch., *Romantic Outlaws: The Extraordinary Lives of Mary Wollstonecraft and Her Daughter Mary Shelley*, p. 61, p. 295

LYŽOVÁNÍ

ANEB SEZÓNA V PLNÉM PROU

JDU

Většina lidí si nedokáže představit zimu bez lyžování. O počátcích těchto radovánek se vypráví ale mnoho příběhů. Náznaky existence něčeho, co by bylo možno označit za počátky lyžování, existují už na kresbách starých zhruba 4000–4500 let, které se objevily například v Rödöy v Norsku. Podobné kresby známe také ze Švédska a Finska, nicméně u žádné nemůžeme hovořit o lyžování jako o sportu. Vždy se jedná spíše o pohyb po sněhu z místa na místo.

Kdy jsme tedy začali lyžovat i rekreačně? Dnešní lyžování započalo někdy v 19. století, kdy Nor Sondre Norheim vynalezl vázání, které lyžaři umožňovalo při sjezdu zatáčet. Nepředstavujme si to ale jako ty známé sjezdové lyže, byly to spíše běžky. Způsob lyžování se ale moc nelišil od toho současného. Postupně se z těchto běžek, i díky českému Rakušanovi Matyáši Žďárskému, vyvinuly novodobé lyže, na kterých všichni sjíždíme Krkonoše, Alpy, Jizerské hory a spoustu dalších kopců. (AK) ⇒

LYŽÁK V PODÁNÍ

5.0 A 1.C

PEC POD SNĚŽKOU

📍 Barbora Fidlerová (1. C)

📷 Mgr. Petr Bárta

Dne devatenáctého ledna jsme se se třídami sešli před budovou našeho gymnázia. Byla neděle ráno, a tak ne všichni byli vyspalí tak, jak potřebovali, ale to našťastí dohnali v autobusu, který jel hodinu a třičtvrtě.

K našemu neštěstí nás autobus vyhodil pod neobyčejně velkým krpálem, který jsme museli vyšlapat po svých. V čele naší skupiny šel pan profesor Bárta. Pokud mohu mluvit za všechny, velmi jsme obdivovali jeho energii a nadšení, které vyzařoval při výslapu na ten kopec.

Když jsme zvládli výšlap a úspěšně jsme se vyhnuli lyžařům sjíždějícím sjezdovky vedle chaty, na které jsme měli být ubytováni, zavítali jsme – kam jinam než do restaurace. Zde jsme si dali oběd, který byl opravdu skvělý, zvláště po tom, co jsme podali takový výkon. Po obědě jsme měli chvíli pauzu a poté jsme se sešli zase v prostorech restaurace, kde jsme se seznámili s programem akce a také se rozdělili do skupin.

V pozdním odpoledni jsme vyrazili na běžky. Pro mnoho z nás to bylo poprvé, a tak skupina začátečníků byla velmi početná. U běžek, díky legendárním pádům, jsme se opravdu zasmáli. Pokročilejší skupiny si už ale užily krásný západ slunce v boudě s teplým

čajem nebo s osvěžující limonádou. Když jsme se všichni vrátili na naši chatu, čekala tam na nás výborná večeře a pak krátký program, který si připravili naši profesori. Po programu jsme byli skoro všichni vyřízení, takže jsme si už jenom povídali o skvělém prvním dnu.

Druhý den nás probral fakt, že se konečně dostaneme na sjezdovky, a tak jsme ráno svěže vylezli z našich pokojů na snídani, kterou jsme doslova zhlkli. Potom už jenom obléknout věci na lyže, narvat na sebe lyžáky a spustit boj v lyžárně o lyže a hůlky. Když jsme se všichni dostali před chatu, už jsme se pomalu rozdělovali do skupin. A každá skupina si odjela tam,

kam chtěla. Tento den byl skvělý pro naše začátečníky, protože sníh byl na ježdění úžasný a počasí bylo krásné, svítilo sluníčko a nemrzlo.

Po vydatném obědě se opakovalo divadlo z rána. Obléknout věci na lyže, narvat na sebe lyžáky a spustit boj v lyžárně o lyže a hůlky a hurá na svah. Po asi hodině a půl jsme se na chatě rychle převlékli z lyžařského do běžkařského. Běžky jsme vzali na kotvu. Ne všem se povedlo na první pokus vyjet kotvu na běžkách, ale nakonec jsme se všichni nějakým způsobem dostali nahoru. Tentokrát jsme se však už nerozdělili do skupin, ale jeli jsme jako jedna velká skupina.

📷 Západ Slunce v Krkonoších

Z běžek jsme se vrátili tak akorát na večeri. Potom nás čekal večerní program v podobě přednášky a několika her. Večer už jsme byli zase všichni vyčerpaní, a tak jsme brzy ulehli do postelí.

Následující dny se odehrávaly stejně, avšak změna nastala večer čtvrtý den, tedy ve středu, kdy se běžkování stalo nepovinným a místo něho bylo možné vyrazit na procházku.

Této možnosti využilo mnoho nadšenců. Přesto někdo zůstal na chatě.

Další změna, tentokrát v podobě počasí, nastala šestý den v pátek, kdy už nebylo tak hezky, a proto se večerní běžky úplně zrušily. Namísto toho byl prostor na to se více poznat a stmelit kolektiv.

Poslední den ráno, když jsme měli zabaleno a nasnídali se,

jste naposledy nasadili lyže a celý kopec, na který jsme před několika dny lezli, jsme nyní sjeli na lyžích. Na parkovišti jsme si lyže sundali a už jenom čekali na autobus. Všichni jsme byli opravdu vyčerpaní, ale o to více jsme si tento kurz užili.

Když jsme nasedli, stačilo pár minut a polovina autobusu spala. Ale sama za sebe mohu říct, že jsem si z tohoto kurzu odvezla spoustu zážitků. ●

ZA SNĚŽNÝMI VELIKÁNY DO RAKOUSKA

📍📷 Jakub Křováček (6. 0)

3. 2., den odjezdu na vrcholnou akci lyžařské sezóny 2025 na Gymnáziu Dr. J. Pekaře. Taktika: vstát co nejdříve, být u autobusu čtvrt hodiny před časem srazu, zabrat nejlepší místa. Zhodnocení taktiky: brutálně neúspěšná.

Není tu pro nás místo

Hned na začátku se v našem zdánlivě neprůstřelném plánu objevilo pár slabin, a tou první byla mylná domněnka, že 15minutový předstih před ostatními stačí. Nestačil. V osm hodin už přijíždím na místo srazu u Olympie, ale nejenže s překvapením zjišťuji, že jedeme dvoupatrovým autobusem, ale dokonce i vidím, jak je obklopen minimálně třiceti studenty, kteří měli stejný nápad jako já. Setkávám se se svými spolužáky, rychle nakládáme lyže a kufry a tlačíme se k zadním dveřím, kde právě začala bitka o nejlepší místa, která budou našimi až do pátečního příjezdu zpět do Boleslavi. My jsme měli vyhlédnuté dvě čtyřsedačky v dolním patře, protože nám

bylo jasné, že sedadla vpředu druhého patra budou určitě zabraná. Sedli jsme si na ně, ale s očekáváním toho, kam si sednou profesoři a další dospělí účastníci zájezdu, jsme si moc nadějí nedávali. Nakonec se stalo to, co jsme čekali, a místo útoku se radši stahujeme na dvousedačky dále do vozu. Náš dokonale neprůstřelný plán ztroskotat jako Titanic, ale má to jedno pozitivum – dobře se tady píšou útržky do časopisu...

Vezmeme to přes citrusy!

Cesta byla dlouhá, ale uběhla poměrně rychle, když vynecháme fakt, že první zastávka byla hned za Benátkami (zřejmě důsledek toho, že někteří byli na místě srazu hodinu a půl předem a dopřáli si snídani ve

vedlejším fastfoodu :D). Po ubytování jsme uskutečnili něco, co bych nazval jako nenásilné vytlačení německy mluvících spolubydlících z jídelny, navečeřeli jsme se a zanedlouho jsme se všichni sešli na společné schůzce, kde nám pan profesor Bárta stručně, ale přesto velmi podrobně (což zvládne snad jen on) vysvětlil, jak bude probíhat rozřazování do skupin a co bude následovat ráno. Ikonická věta „Tak jsem to vzal přes citrusy“, která hájila systém pojmenování skupin, jenž se snažil být co nejméně diskriminující vůči skupinám ne až tak moc pokročilých lyžařů, zřejmě postačí k vysvětlení toho, proč se třeba naše skupina jmenovala mandarinky nebo skupina snowboardáků nesla jméno citróni... Mně se se spolužáky ⇒

podařilo vepsat do jedné společné skupiny, takže jsme opravdu ani příslušnou výkonnostní kategorii neřešili. Stejně se jezdilo podle nás, po „mandarinkovsku“ :D

Pojedu pomalu.

Ráno se v autobuse dozvídáme, že se nám jakožto chytrým studentům prestižního ústavu podařilo přesně splnit instrukce o maximálním počtu deseti lidí v jedné skupině. Určitě se tedy nestalo, že by v jedné skupině byli pouze tři lidé a v jiné čtrnáct a určitě se tedy na parkovišti nemuselo řešit přeskládávání skupin... Jako instruktor nám byl přidělen pan profesor Hluchý a s celkovým počtem devět studentů jsme se vydali k páteční lanovce ve Flachau – Achterjetu. Bylo nám přislíbeno, že projezdíme křížem krážem celé středisko, ale že dostaneme na rozdíl od skupiny pana profesora Bárty, která se snažila atakovat hranici 100 km, i dostatečně dlouhý prostor na oběd. Hned před naší první sjezdovkou nám pan profesor oznámil, že pojede pomalu a že se ho máme držet. Než jsme se stačili vůbec vzpamatovat, už zmizel někde dole na sjezdovce a nezbývalo nám nic jiného, než se ho pokusit dohonit... Chtěli jsme přejet lanovkou Panorama Link do vedlejší části skiareálu, ale holky jaksi odbočku přehlédly, a tak jsme museli za nimi a cestu jsme si tímto

prodloužili o jednu sjezdovku a jízdu lanovkou.

Nádherné výhledy a zapomenutý oběd

Celý Snow Space Salzburg, jak se středisko, jehož součástí je i Flachau, jmenuje, nabízí nádherné výhledy, mezi nimiž nechybí ani nejvyšší hora Rakouska – ledovec Grossglockner s výškou 3 798 m n. m. Pokochání zasněženými vrcho-

najezdil 104 kilometrů, shodli na slušných 106 naježděných kilometrech pro skupinu naši. Realističnost téhle informace si asi každý ověřil sám :D. Na pokojích poté probíráme své zážitky a užíváme si čas s ostatními spolužáky a v deset už vzorně podstupujeme kontrolu pokojů.

Hauser Kaibling a černé sjezdovky

Druhý den je naším výchozím bodem Schladming, takže ti znalejší z Vás již určitě zpozorovali i změnu lyžařského střediska. Pořád se potýkáme s drobným problémem jménem „Kdo dožene pana profesora“, ale společně strávený čas si zpřijemňujeme mými, a alespoň dle slov ostatních vyčerpávajícími výklady o technologiích lanových drah, jejich výrobcích a infrastruktuře skiareálů celkově. Na Hauser Kaiblingu, což je nejvyšší vrchol celého střediska měřící přesně 2 015 m, sundáváme lyže a škrábeme se na samotnou špičku hory. Asi nemusím popisovat, jak moc překvapivé bylo

Lanová dráha Gipfelbahn Hochwurzen

ly se kolem druhé hodiny v jednom z údolíček zastavujeme na jídlo a kromě toho, že jednomu z nás tak trochu zapoměli přinést oběd, se nic zvláštního neděje. Ještě před tím, než jsme došli zpět k autobusu, jsme si nacvičili první část našeho týmového pokřiku a zároveň jsme se po informaci, že tým pana profesora Bárty

zjištění, že jsme si mohli cestu ulehčit za pomoci lana, které tam bylo pro turisty připravené... Po několika společných fotkách už zase sjíždíme svahy prosluněného Schladmingu a dokonce se pouštíme i do černé sjezdovky, kterou odmítl i ten nejlepší tým našeho zájezdu. Ano, rivalita mezi námi byla opravdu velká :D. Cestou jsme

si nacvičili i celý týmový pokřik pro zahnání nepřítele, a ten jsme jako takový náš rituál vždy po skončení lyžování předvedli vedle autobusu. Večer ještě podnikáme cestu do obchodu v centru Hüttau, města, na jehož okraji jsme byli ubytováni, a zanedlouho se už spokojeně vracím s čokoládou a rakouským časopisem (s mým oblíbeným Saalbachem na titulní straně) v ruce.

Od černé „stěny“ po dětskou školku

I čtvrtek se nese ve znamení Schladmingu, ale tentokrát podnikáme exkurzi po druhé polovině areálu. Nakonec se dostáváme až na Reiteralm, kde jsme si velmi oblíbili jednu černou sjezdovku. Sice byla trochu ledovatá, ale určitě jsme se na ní pořádně „vyřádili“. Následoval oběd s asi nejhezčím výhledem, který jsme si mohli přát – pan profesor ukořistil místo u obřího okna s výhledem na majestátní Dachstein, chloubu Severních vápencových Alp. Poté vzpomínáme na dětská léta a dalších několik minut trávíme vymýšlením všelijakých hloupostí na místě, kde se malé děti učí svoje první obloučky. Srandy bylo dost, a tak jdeme vzbudit pana profesora, který samým nadšením ze sledování velmi důstojného počínání svých svěřenců radši usnul, a nasazujeme zabíjácké tempo, abychom se stihli dostat včas na místo srazu. Ten byl ve čtyři hodiny, takže v půl páté důstojně přicházíme na parkoviště, předvádíme náš pokřik

⇨ Sjezdovky ve Snow Space Salzburg

a za doprovodu nesnášenlivých pohledů z autobusu bleskově nakládáme lyže a lyžáky. Večer nás už čekají jen instrukce ohledně pátečního dne, který je zároveň odjezdovým, a kromě zábavy s ostatními a upravování fotek a videí se nic jiného neděje.

130 znamená 130

V pátek máme na lyžování čas jen do dvou hodin, a tak rychle balíme, odjíždíme a zanedlouho si už nandáváme lyže a sjíždíme k lanové dráze s názvem G-Link Wagrain, která propojuje Flachau s vedlejším Wagrainem. Jedná se o dvě ohromné kabiny, které jezdí proti sobě, a nutno podotknout, že štítek „max. 130 Personen“ je zde dodržovaný opravdu přesně, jen bez onoho slůvka „max“. Čekáme tedy na posledního lyžaře, který se do kabiny vejde, zavíráme dveře a jedeme na protilehlý

kopec. Spolužáci opět dostali možnost si vyslechnout pár zajímavostí o této lanovce (respektive spíš neměli na výběr, nebylo totiž kam utéct :D) a po necelých pěti minutách už přeseďme na druhou lanovku, tentokrát už ve Wagrainu.

Přívěšek a cesta domů

Po návratu zpět do Flachau si u dolní stanice lanové dráhy dopřáváme oběd, kloužeme se na tom nejbezpečnějším místě, které jsme si mohli vybrat (pod prvním stožárem kabinkové lanovky těsně před vjezdem do stanice) a děláme poslední skupinovou fotku. Nechybí ani náš pokřik a rychlé převlékání na parkovišti. Naštěstí se ještě všechny skupiny nevrátily, a tak si můžu jít na pokladnu koupit přívěšek, který mám shodou okolností i ze včerejšího Schladmingu, jen s jiným potiskem. Ti bystřejší už asi tuší, jakého tvaru přívěšek byl :D Cesta domů je bez větších komplikací a do Mladé Boleslavi dorážíme dříve, než jsme očekávali. Na rozloučenou se po návratu ozývá už jen pár nervózně troubících rodičů v autech, kteří tímto náš lyžák symbolicky ukončují...

V hlavě nám všem zůstávají krásné zážitky a velký vděk za počasí, které jsme měli. Každý den bylo slunečno, a co víc si může lyžař přát... Tak sportu zdar a lyžím obzvlášť! ●

⇨ Závěrečná fotka „mandarinek“

ZÁKULISNÍ KOMEDIE

Alena Gabryšová (2. B)

Mgr. Zdeňka Šeráková

Divadlo je kouzelné. Nejen pro diváky, ale i pro samotné herce, kteří se mají postavit na pódium a hrát své role.

Vám, čtenářům tohoto článku, se během vánoční akademie také naskytla možnost zhlédnout dvě představení, „Pohádku o třech doktorech“ a „Dárek“, v podání našeho školního dramatického kroužku. Možná někoho z vás napadla otázka: „Jak to asi vypadalo při přípravách a v zákulisí?“ To se právě dozvíte v tomto článku.

Začneme pohádkou. Na pódiu to vypadalo vždy velmi krásně a čistě, ale v zákulisí se jednalo o velice komplikovaný a promyšlený systém, ve kterém se vyznali pouze naši dramatici, ale i ti s tím měli někdy problém. Kvůli malému prostoru za oponou, kam se musela vejít dvě křesla (trůn a kolečkové křeslo), ceremoniářova hůl, lavička, ne jeden kostým a ještě účinkující, se muselo velice promýšlet uskupení všech rekvizit, aby si vzájemně nepřekážely. Co se týče přechů, bylo jich více než

dost. Mezi dramatiky se ale uchytil jeden, který se pro ně stal ikonou celého představení. Jednalo se o repliku Dr. Bálka: „Vy si zatím dejte pod jazyk tento list lípy srdčité, pomůže vám usnout.“ Při tomto přereku to znělo ale takhle: „Vy si zatím dejte pod list tento lípy srdčité, ...“ Je tu také jedno velmi kontroverzní slovo, „hovado“, které bylo rovněž replikou Dr. Bálka. Jistě si na něj někteří nevzpomenete, protože u vás na vystoupení nejspíš nebylo proneseno. Právě toto slovo se totiž stalo předmětem nejednoho sporu s paní profesorkou Šerákovou, která vede celý kroužek. Naštěstí pro „hovado“ u posledního představení i ona prohlásila, že s ním má hra prostě šmrnc.

Kostýmy byly otázkou samy o sobě. Některé byly velmi jednoduché. Stačilo např. nasadit plášť nebo nandat čepici. Jiné ale vyžadovaly i několik minut nasazování a mnohdy si je musel dotyčný nechat nasadit s cizí pomocí. Nejtěžší to měla královna Bohuslava, která se do kostýmu musela strojit zhruba deset minut, z čehož minimálně osm zabralo šněrování korzetu a přichycení padající sukně špendlíky, které se při prudkých pohybech měly tendenci otevírat. Po tomto celém procesu mnohdy člověk, který korzet sešněroval, řekl, že už to dělat podruhé nebude, a tak musela královna chodit celý den ve svých šatech. Složitě to měl i Dr. Užba (ruský doktor). Ten si navíc musel kostým nandávat ve spěchu, ve hře hrál totiž

několik dalších menších rolí. Musel si přehodit skoro vše, triko, kalhoty, na to nasadit boty, kabát, a nakonec ještě ušanku a brašnu. Ještě také musel naposledy zkontrolovat, zda má plnou láhev. V té se však nenacházel žádný alkohol, ale pouze obyčejná voda, a tak popřípadě musel odběhnout a rychle ji doplnit. S předem připravenými rekvizitami to ale nekončilo u Dr. Užby. Svou rekvizitu musel mít připravenou např. i kouzelník Semtamtrik. Jednalo se o květinu, kterou nakonec „vykouzlil“ princezně. Právě k této květině se váže velmi smutný fakt, kdy při každém vystoupení ztratila jeden ze svých bílých květů. Nikdo nechápe, proč se tomu tak dělo, ale stalo se to pravidlem této pohádky.

Mladší to měli o poznání těžší. Měli totiž pouhý měsíc na přípravu, s tím ale, že kroužek se pořádá pouze jednou týdně, a to v pátek, takže pouze čtyři pátky jim stačily k tomu, aby si pro vás připravili svou hru o předávání a přijímání dáreků. Také většina z nich byla v dramaťáku poprvé a spolu se nikdy předtím nebavila. I přes to všechno zvládli své představení nacvičit a občas se u toho i pobavit. Např. při čtení zkoušky, kdy měli všichni najednou říct překvapené „Ne!“, tak nastalo hluboké ticho a Kuba bez emocí hluboce pronesl krátké a stručné „Ne, ne.“ Vypukl velký smích, avšak tato hláška Kubovi zůstala celé představení a stala se pro všechny účinkující naprosto ikonická.

↳ VIP místa

V dramatickém kroužku se lidé nejen stresují se svou rolí ve hře, ale prožívají spolu i jiné příhody, které diváci na pódiu nevidí. Ať už to je kupá prapodivných přereků, zapomenutá část kostýmu nebo partička karet v zákulisí, vždycky si to užijí a zasmějí se. **Navíc, kdo ví, jaké nové další překvapení, příhody a zážitky je čekají na jarní akademii?** ●

MIMIKRY V PŘÍRODĚ

ANEK GENIÁLNÍ STRATEGIE PŘEŽITÍ

📖 Tereza Székelyová (2. A)

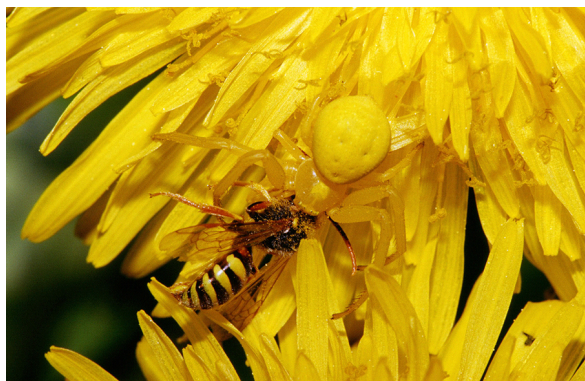
📷 nkz.cz, wikipedia.org

Příroda je plná úžasných triků a jedním z nejzajímavějších jsou mimikry – schopnost organismů napodobovat jiné tvory nebo okolní prostředí.

Tato schopnost jim pomáhá přežít, najít si potravu nebo se bránit před nepřáteli. Ať už jde o hmyz, ryby nebo savce, mimikry jsou důkazem, jak geniální dokáže být evoluce.

Jak mimikry fungují?

Mimikry v podstatě znamenají, že se nějaký organismus vydává za něco, čím ve skutečnosti není. Dělá to proto, aby získal nějakou výhodu –

📷 Příkladem kryptického maskování je běžník kopretinový

například aby se vyhnul sežrání, nebo naopak aby snáze ulovil kořist. Podle toho, k jakému účelu slouží, můžeme mimikry rozdělit do několika typů.

1. Batesovské mimikry - neškodný tvor napodobuje jedovatého nebo nebezpečného tvora.

Příklad: Pestřenka se svým nápadným zbarvením vydává za nebezpečnou vosu, přestože sama je neškodná.

2. Müllerovské mimikry - dva nebo více jedovatých druhů se navzájem podobají, což posiluje jejich varování.

Příklad: Vosy a sršni mají podobné žluté a černé pruhy – predátoři se díky tomu rychle naučí, že je lepší se jim vyhnout.

3. Kryptické zbarvení (kamufláž) - organismus splývá s okolím, takže je těžké ho najít.

Příklad: Chameleon, sova nebo strašilky – ti všichni dokonale splynou s prostředím. ➡

4. Agresivní mimikry - predátor se maskuje jako neškodný organismus, aby nalákal kořist.

Příklad: Mořský ďas má na hlavě „návnadu“, která vypadá jako malá rybka – když se skutečná ryba přiblíží, ďas ji slupne.

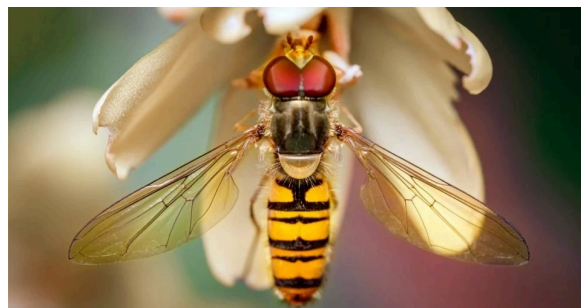
5. Automimikry - část těla napodobuje jiný orgán, aby zmátla predátora.

Příklad: Stonožky mají na zadní části těla delší končetiny, které připomínají jejich tykadla, matou tím predátory.

Proč jsou mimikry tak důležité?

Díky mimikrám mají organismy větší šanci přežít a předat své geny dalším generacím. Je to úžasný

⇩ Pestřenka pruhovaná se svými Batesovskými mimikry vydává za vosu obecnou

příklad toho, jak funguje přirozený výběr – jedinci, kteří se dokážou lépe maskovat nebo napodobovat jiné druhy, mají výhodu. **Mimikry se postupně vyvíjely miliony let a neustále se zdokonalují.** ●

NA ČTYŘI MĚSÍCE V ČÍNĚ

STIPENDIJNÍ PROGRAM NFŠA

📷 Anna Krninská (2. B)

Takže, lidičky, začneme od začátku. V listopadu roku 2023 jsem se přihlásila o stipendium NFŠA (Nadační fond Škoda Auto) na zahraniční studijní pobyt.

Pokud byste se mě oficiálně zeptali, proč jsem se přihlásila, odpovím vám: pro zkušenosti, poznání nových lidí, nových kultur atd. Ale kdybyste se zeptali neoficiálně, řekla bych, že jsem ani nečekala, že mi to stipendium dají, a šla jsem tam hlavně pro srandu králíkům.

Ale stipendium mi dali. Musela jsem projít prvním kolem výběru, což byla spousta papírů, dopisů, ať už doporučujících nebo motivačních, a ještě jsem musela vymyslet návrh projektu na téma „Udržitelnost“. Po dlouhém třískání hlavy o stůl jsem vymyslela projekt velmi jednoduchý, ale zřejmě účinný. Můj projekt spočíval v doučování dětí z azylového domu v místním dobrovolnickém centru,

a že budu ostatní nabádat, aby se také stali dobrovolníky. Takže tímto vás nabádám, abyste se stali dobrovolníky ;)

No, každopádně, nejsem tu proto, abych jen propagovala stipendium a dobrovolnictví. Vrhne se na tu Čínu, jak jsem slíbila v nadpisu tohoto článku.

V Číně jsem bydlela v Pekingu v obvodu Čchao-jang. Bydlela jsem v hostitelské rodině. Chodila jsem do prvního ročníku na střední školu mezinárodního podnikání a ekonomie. V rodině i ve škole jsem mluvila hlavně anglicky.

Normální den ve škole byl mnohem delší než tady. Začínalo se v 7:20 a končili jsme až v 17:55. Z toho vlastně byla

⇩ Si'an, hlavní město čínské provincie Šen-si

první a poslední hodina samostudia, kde si studenti mohli dělat úkoly nebo se připravovat na test. A po obědě byl povinný šlofik. Měli jsme ještě ranní cvičení. To trvalo asi patnáct minut a spočívalo hlavně v posilování a běhání. V jedné třídě bylo okolo padesáti žáků. A měli tam jen tři ročníky. Do třídy se mnou chodila ještě jedna výměnná studentka, Talié z Nového Zélandu. A my jako výměnní studenti jsme měli svůj vlastní rozvrh. Po celý den jsme zůstávali v naší kmenové třídě.

Do školy jsem jezdila na kole, trvalo to asi 15 minut. Používala jsem sdílené kolo, které jsem si půjčovala přes Alipay. Sdílená kola jsou velmi rozšířená a přístupná. Prvních třicet minut bylo v přepočtu za pět korun českých a dál to bylo neomezeně za deset. Přístup k cyklostezkám záležel na tom, o jak frekventovanou silnici šlo.

Takže někde byla mezi silnicí a cyklostezkou k dispozici pevná infrastruktura a někde nebylo nic.

Jak jsem už zmínila, bydlela jsem v čínské rodině. Měla jsem dvě mladší sestry a rodiče. S rodinou jsme jezdili na různé výlety. Byli jsme například v pekingské zoo, Letním paláci a byli jsme se podívat na terakotové armádě. Naučili mě hrát mahjong, což mi hodně připomíná žolíky.

Kdybych trochu přeháněla, řekla bych, že jsem projela většinu východního pobřeží Číny. Se školou jsme byli na školním výletě v provincii Šan-tung, ve městech Čching-ťao a Čchü-fu. S AFS (nezisková organizace, která výměnný program organizovala) jsem byla v Šanghaji a v jejím okolí. Takže bych řekla, že největší a nejdůležitější města mám za sebou. Možná...

Co mě asi nejvíce zaskočilo a na co jsem si blbě zvykala, je to, že v Číně nemají praktického lékaře, takže kvůli všemu, i třeba jen kvůli rýmě, se jezdí do nemocnice. Přes to jsem se nějak nepřenesla, ale rodina mě naštěstí nijak nenutila nikam jezdit. Další zvyk, který mě zaujal, je ten, že si hlavně starší generace odplivuje na ulici nebo obecně na veřejnosti. Musím říct, že tohle dělali muži i ženy. Nevím proč, ale dělali to.

A svátky! Ty dodělávali o víkendech! (pro srovnání - poslední pracovní sobota jako náhrada státního svátku proběhla v Československu v roce 1990) To bylo hrozný. To jsem byla ráda, že jsem jela pryč. Celkově jejich pracovní kultura byla jiná. Zdálo se mi přehnaně workoholičtí.

Jídlo je taky úplně jiné, než známe tady. V jejich pokrmech je více zeleniny. Jídla jsou pálivější, než jsem zvyklá. Mám pocit, že bych třeba v Sečuánu asi nepřežila.

To by asi bylo všechno ode mě v tomto článku. Ale! Budu mít ještě prezentaci na toto téma. Nevím kdy, ale bude! Přijďte, jestli se chcete dozvědět více o AFS, stipendiu nebo mých zkušenostech v Číně, protože se to do článku všechno nevejde. Nebojte se přijít, já nekoušu ;) Budu se na vás těšit!

Loučí se Anna. ●

PEKÁRNA

ANEŽ PEKAŘOVA DRBÁRNA

Rozhovor s Mgr. Radkou Šteinerovou, naší novou školní psycholožkou

👤 Nela Kučerová (6. 0)

Na naší škole už delší dobu chyběl stálý školní psycholog, ale nedávno se nám tato pozice konečně zaplnila! Od 6. ledna máme novou paní psycholožku, Radku Šteinerovou. Rozhovor s člověkem, který se věnuje takovémuto prospěšnému povolání, jsem si samo sebou nemohla nechat ujít.

Můžete popsat svou pozici a její hlavní úkoly?

Mou hlavní činností je provádění individuálních konzultací se studenty. Tedy řešení jejich konkrétních potíží. Nejčastější jsou problémy se vztahy, konkrétně se vztahy mezi členy rodiny nebo spolužáky. Běžné jsou ale také nesnáze s mentálním zdravím a s prospěchem.

Ve většině případů lze najít z této situace východisko, a pokud tomu tak není, vždy je možné pomoci najít studentovi řešení, které mu alespoň nějakým způsobem pomůže.

Je pro mě důležité, aby studenti věděli, že sezení ve škole jsou lehce dostupná. Lze je zdarma objednat přes rezervační systém na stránkách školy nebo na Bakalářích. Studentům přirozeně poskytují diskretnost a bezpečný prostor, kde nemusí mít strach se svými problémy svěřit. Absence z výuky bude samo sebou omluvena.

Jak zatím probíhá Váš nástup?

Převážně hladce. Většinu kolegů znám už z doby, kdy už jsem zde pracovala – nenastoupila jsem do zcela neznámého prostředí. Především oceňuji velikou vstřícnost vedení při mém návratu do pozice.

Je zde pro vás něco, co byste nazvala výzvou/výzvami vašeho povolání?

Neřekla bych. Pouze mi připadá a zarmucuje mě, že problémy mladých se zhoršily od doby, kdy jsem zde byla naposledy. Četnost je také mnohem vyšší. Objevuje se zde více případů šikany, konfliktů ve třídě a v rodině, jak už jsem zmínila. To jsou dnes nejzávažnější problémy.

Jaké máte plány do budoucna?

V současné době připravuji besedy pro zájemce o studium psychologie. Myslím, že pro ty, co se o toto povolání zajímají, budou velice přínosné. Ráda bych dala zájemcům možnost se zeptat na to, co je zajímavé, a předat jim něco ze svých zkušeností. Doufám, že se mi tyto besedy podaří v blízké době uskutečnit.

Jakou radu byste dala někomu, kdo by nastupoval na podobnou pozici?

Řekla bych, že je dobré znát školu jako celek. Vědět, jak to na této konkrétní škole chodí, kdo zde studuje a jaké jsou tu mezi lidmi vztahy. Vytvořit si důvěru a pouto jak s žáky, tak učiteli. Poznat každého člověka, s kterým pracuji, co nejblíže, abych mu porozuměla. Zkrátka, je důležité být součástí kolektivu školy.

Co lze od studia psychologie očekávat?

Jako první se student psychologie učí vědecké disciplíny, které jsou velmi teoretické. Praxe je na psychologii to zajímavé, ale to je menší procento studia. Psychologie je věda jako každá jiná – opírá se tedy o výzkumy a studie. Praxí se člověk naučí mnoho, ale nejdříve je třeba poznat základy.

Komu byste doporučila studium psychologie?

Určitě bych studium doporučila každému, koho to zajímá! Konkrétní dovednosti a znalosti se člověk naučí časem. Myslím ale, že ten, kdo psychologii studovat chce, už bude mít určitou míru znalostí, empatie a sociálních dovedností, jinak by ho psychologie jako obor nezajímala. Je to totiž obor, kde se pracuje s lidmi. ●

„Dneska ty **možnosti máte** a je dobře, že je **využíváte**“ aneb Rozhovor s **Mgr. Petrem Bártou**

👉 Tereza Doležalová (3. C), Anna Hromasová (3. C)

Který profesor na naší škole se vám vybaví, když se řekne cestování nebo lyžování? Nám určitě pan profesor Bárta. Proto jsme se mu pro toto číslo rozhodly položit několik otázek.

Lyžujete už od malička?

Určitě, tak já lyžuji opravdu od útlého věku. Poprvé na lyžích jsem byl asi ve dvou a půl letech, díky tomu, že moje mamka je tělocvikářka a měla možnost mě na hory brát. A od té doby jezdím celkem pravidelně a lyžování a hory mám obecně velmi rád.

Co nejhoršího Vám provedli studenti na lyžáku?

No, tak těch zkušeností bohužel mám hodně, ale kdybych měl vybrat to, co mě nejvíce rozzlobilo, byla by to situace na zrekonstruované chatě v Peci pod Sněžkou, kde se jeden mladý student snažil demonstrovat svoji sílu před svými spolužačkami a úderem do stěny prorazil sádkartonovou zeď. A ještě se to snažil zakrýt obrazem. Pak na tu stejnou chatu byla dokonce na černo dovezena vodní dýmka, což nakonec skončilo propálením koberce a málem požárem.

A co jste naopak na lyžáku nebo sportovním kurzu prováděl Vy?

Když zavzpomínám na dětství na základní škole, to byla ještě doba, kdy kluci chodili za dívkami. Pak se to změnilo, dívky začaly chodit za kluky a teď už nikdo nechodí nikam, protože máte mobily. A my jsme se tenkrát jako malí kluci šli po večerce podívat za holkama, a učitelé nás nachytali. Za to jsme dostali trest a museli jsme běhat patnáct velkých okruhů kolem bazénu, což bylo asi třináct kilometrů.

Co Vás nejvíce fascinuje na cestování?

No tak obecně poznávání nových krajín, poznávání nových zvyků. Já si hrozně rád, když někde cestuji po světě, sednu na nějakou rušnou ulici, někde na nádraží a jen tak pozoruji lidi. Takže určitě tu odlišnost kultur a zároveň samozřejmě přírodu a krajinu. Protože to mě fascinuje nejvíce.

Jaký máte názor na to, že se studenti po maturitě místo okamžitého nástupu na VŠ rozhodnou na rok vycestovat do zahraničí?

Určitě je to ohromná výhoda. Je to výhoda, kterou my jsme neměli. A dneska ty možnosti máte a je dobře, že je využíváte. Má to jedinou nevýhodu, kterou v tom ze svých zkušeností vidím, a to je, že z toho procesu učení a tohoto rytmu a rutiny, kterou teď máte, najednou vyskočíte do jiného světa a někdy se může stát, že se k té škole už těžko vrátíte. Ze svých cestovatelských zkušeností mohu říci, že vás poznávání světa vždy obohatí.

Snažíte se cestovat „lowcostově“?

Určitě jo. Ty velké cesty jsme řešili zcela sami a tím jsme se oproti cestovním kancelářím dostali až na čtvrtinové ceny, což je samozřejmě velmi výhodné. Ale je to vždy něco za něco, takže cena je sice nižší, ale nemůžete od toho očekávat nějaký luxus. Na druhou stranu se dá takto procestovat docela velká část světa za rozumné peníze.

Máte nějaké cestovatelské plány do budoucna?

Plánů mám hodně, jde jen o to, kolik se mi jich podaří zrealizovat. Nicméně, vzhledem k tomu, že mám dvě malé dcerky, tak jsem se na nějakou dobu musel trochu v cestování přibrzdit. Naštěstí mám hrozně hodnou manželku, která mě v tom podporuje, a teď před sebou mám takovou expediční zajímavost do Asie. To mě teď žene dopředu.

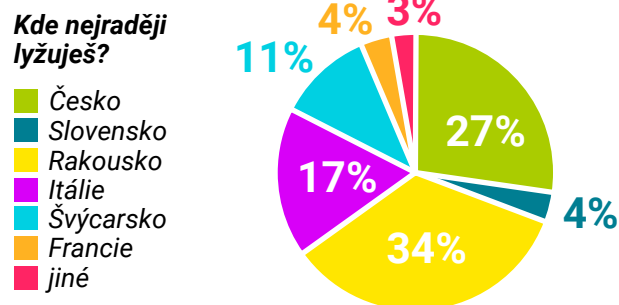
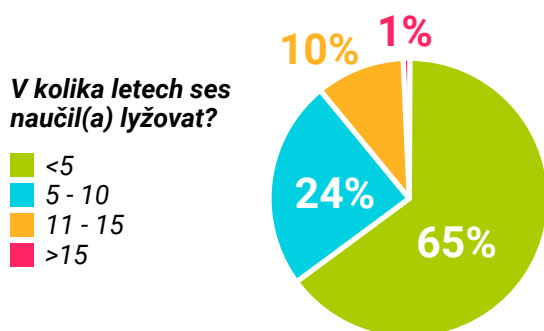
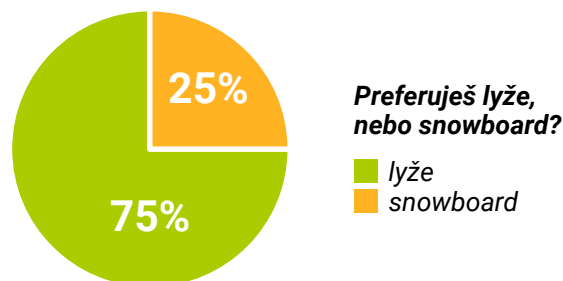
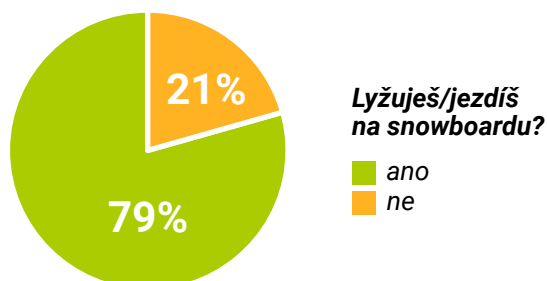
•

Jací jsou naši studenti lyžaři aneb STUDENTSKÁ ANKETA poprvé

Jakub Křováček (6. O)
Anna Votočková (1. B)

Celkový počet respondentů: 172
Dotazovaná skupina: všichni žáci GJP

Pohled do příprav a zákulisí maturitního plesu aneb Rozhovor s Mgr. Vladěnou Floriánovou

Anna Kindlová (1. B), Anna Votočková (1. B)

Maturitní ples je akce náročná na přípravu a je důležité na to mít správné lidi. A řekněte, nezajímá vás snad, jak se takový pořádný maturitní ples chystá? Právě proto jsme si pro vás připravily krátký rozhovor s Mgr. Vladěnou Floriánovou, jednou z hlavních organizátorek plesu, abyste měli možnost alespoň trochu nahlédnout pod pokličku příprav plesu.

Kdy jste s přípravami plesu začínali?

Minulý rok v červnu studenti začali s výběrem šerp, stužek... Zkrátka, začalo nám nové kolo maturitního plesu. Sponzoři, kapela, moderátor... Postupně se vše začalo řešit už během letních prázdnin. Vše se plně rozběhlo od září.

Jaké byly hlavní výzvy při organizaci plesu?

Určitě nepodlehnutí časovému tlaku. Dále být s kolegy pevně v kramflecích a neustoupit ani

o píď. Nezbytností je být pozitivní za každou cenu, protože když jste pozitivní, tak se i problémy řeší lépe.

Jak probíhal výběr tématu plesu?

Téma vychází z nápadů jednotlivých tříd a je zcela v kompetenci studentů. Nakonec se po různém hlasování a několika schůzkách studenti shodli na tématu Alenky v říši divů.

Jaké máte z plesu dojmy?

Pozitivní, určitě pozitivní. Po organizační stránce se povedl, vše probíhalo podle plánu a dle ohlasů i studenti a jejich rodiče byli spokojeni, což je pro nás s kolegy nej důležitější. •

Mgr. Vladěna Floriánová s bývalým studentem GJP, moderátorem Filipem Šubrem ➡

VÝTVARNÉ OKÉNKO

3. DÍL HRANY

 Anna Kindlová (1. B)

Na konci minulého dílu jsme si dali malý úkol – nakreslit v rámci proporcí nějaké ovoce. Ten, kdo tak učinil, má pro dnešek malou výhodu. Na ovoci si totiž budeme ukazovat princip hran.

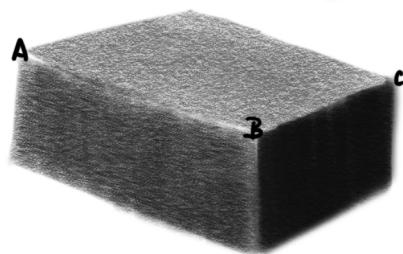
Na rozdíl od proporcí nám v případě hran bude vcelku jedno, jestli linka poměrově vychází s další linkou. Hranu se totiž tvoří pomocí kontrastů: když se světlá oblast potká s tmavou, objeví se linka – hrana. Náš mozek používá takové linie k rychlému rozpoznání objektů – kombinaci hran, které tvoří obrys, pak vnímá jako strom apod.

K čemu nám hrany jsou?

Hrany nám v podstatě určují místo, kde začíná nebo končí stín. Máme dva druhy: silnou a slabou hranu. Můžete si tyto dva typy porovnat na obrázku vpravo na stránce.

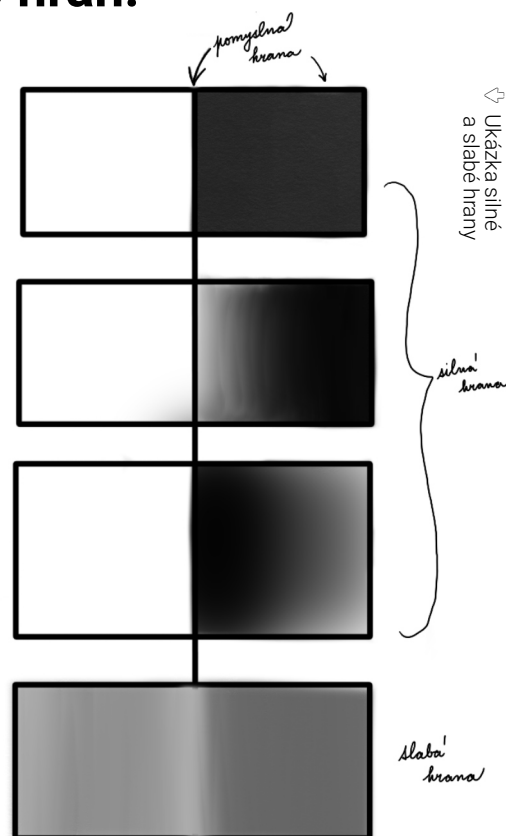
Abyste mohli kreslit, musíte se v první řadě naučit vidět vizuální okraj (hranu). Častým problémem začátečníků je, že kreslí to, co znají, místo toho, co vidí. Řekněme, že kreslíte tuto krabici (viz obrázek níže). Pokud víte, že ve skutečnosti je AB delší než BC, pravděpodobně nakreslíte dlouhou čáru představující AB a kratší čáru představující BC. Pokud ale na chvíli zapomenete na to, co víte, a podíváte se pouze na kontrast, uvidíte vizuální okraj – linku, kterou byste ve skutečnosti měli nakreslit.

⇒ Krabice a její hrany

Stejný koncept platí pro úhly – i když má vaše pracovní plocha čtyři pravé úhly, ve skutečnosti mohou vypadat jako dva ostré úhly a dva tupé... nebo dokonce jako jeden přímý úhel! Nezapomeňte nakreslit to, co vidíte, ne to, co znáte.

Běžným trikem, jak se to naučit, je dát předlohu vzhůru nohama – nutí vás to myslet na to, co vidíte, místo toho, abyste použili zkratku a použili to, co si o objektu pamatujete.

Vzpomínáte na to ovoce?

Zkuste si na něm najít nějaké hrany... Aplikujte vědomosti z tohoto dílu.

Tak co? Už chápete (aspoň trochu), co jsou to hrany, k čemu je potřebujeme? Pokud ano, máte za sebou půlku úspěchu ve stínování, které bude tématem příštího dílu. ●

SOUTĚŽTE SE STUDENT REVUE!

  Anna Fousková (1. A)

P	E	L	Ý	R	B		E	E	A
O	E	C	I	P	E	Č	C	M	K
B	Ě	Ž	K	Y	Á	P	L	U	V
L		O	Y	K	P	E	K	L	O
O	D	S	Z	L	H	L	N	A	D
U	Ě	E	Ž	Ů	A	K	A	V	Z
K	Ř		O	H	U		A	I	E
P	H	Ü	A	T		T		N	J
I	N	V	E	R	Z	E	A	A	S
U	S	E	C	I	V	A	K	U	R

Dokážete v osmisměrce najít dohromady patnáct pojmů, které jsou spojené s lyžařskou sezónou?

Nabídka: *Alpy, běžky, brýle, čepice, helma, hůlky, inverze, kukla, lavina, lyže, oblouk, přezkáce, rukavice, sjezdovka, svah* •

TAJENKA:

ODPOVĚDI
POSÍLEJTE
SEM:

! TENTO ČASOPIS SLOUŽÍ I OSTATNÍM,
ODPOVĚDI SI PROSÍM NAPIŠ NA SVŮJ
VLASTNÍ PAPIR A DO OSMISMĚRKY
NIC NEZAKRESLUJ. DĚKUJEME !

Další číslo Student revue znamená jediné – další osmisměrku! Vše zůstává při starém, jak způsob odevzdávání (přes formulář na našich webových stránkách, viz QR kód níže), tak i zásady bodování správných odpovědí. Správné odpovědi z minulého čísla jako první odevzdali:

1. **Barbora Perlíková (2. B)**
2. **Matěj Havelka (1. A)**
3. **Vojtěch Šindelka (6. O)**

Výhercům gratulujeme a opět se můžou těšit na zaslouženou výhru! Průběžný žebříček s body do celoročnickového kola je pro všechny řešitele dostupný na adrese <https://casopis.pekcloud.cz/soutez>.

V příštím časopisu najdete finálové kolo – a mimořádně hned dvě bodované aktivity! Ale body se sbírají také v tomto čísle, tak neváhejte, a pusťte se do luštění! (JK)

JAK SE ZAPOJIT?

Stačí **poslat řešení (tajenku, která vyjde) přes formulář na webových stránkách Student revue**, který najdete na QR kódu na této stránce.

O CO SE HRAJE?

První tři úspěšní řešitelé získají odměnu a otištění svého jména v příštím čísle Student revue (březen/duben 2025).

Prvních deset úspěšných řešitelů získá dle svého pořadí body (200–100) do celoročnickové hry (2024/25), ve které na konci školního roku student s největším množstvím nasbíraných bodů získá titul „Nejlepší řešitel“ a ocenění formou dárku. Ocenění budou také další řešitelé, kteří se umístí na vyšších příčkách žebříčku.

Každý další úspěšný řešitel získá bez ohledu na pořadí 50 bodů do celoročnickové hry.

Mišovy neplechy

3.díl Lyžák

**PŘEJEME VÁM
KRÁSNĚ STRÁVENÉ
JARNÍ PRÁZDNINY!**

STUDENT REVUE
DVOUMĚSÍČNÍK GYMNÁZIA
DR. JOSEFA PEKAŘE